

1/2019

TY!

Marie Rafajová: „Za ním“, 1991

Sám

*chodil jsem v pýchy své hadrech,
namísto srdce kámen v ňadrech,
zavržen Bohem a proklatý.
Přišel jsem k temeni Golgaty.
Nešlo mé „já“ odtud,
šli jsme už „Já a Ty“!*

*A když jsem zápasil,
a zřel, že těžší kříže díl
Ty za mne neseš,
o můj život se třeseš,
tu zmizel pojem „Já a Ty“,
tos‘ byl už „Ty a já“!*

*Ale že Ti věřím,
dávám Ti své srdce celé,
Tebou čisté,
a že Tě miluji, Ježíši Kriste,
na kříž své přibújím „já“.
Už nejsem Já,
ni Já a Ty, ni Ty a já.
Jsi Ty!*

PRE SOBOTNÉ VEČERY

5.1.

Máme sami seba súdiť

1. Korintským 11,30-32

Sebakritika v živote viery

Radi posudzujeme druhých. Radi kritizujeme všetko a všetkých okolo seba. Posudzujeme, odsudzujeme, navrhujeme. Všetko by sme robili ináč, lepšie, ako tí druhí. Tento spôsob myslenia je zakorenený hlboko v nás. Je to súčasť nášho hriechu, ba jeho podstata. Sebapovyšovanie. Začalo to známym rozhovorom pukušiteľa s človekom pod rajským stromom a vetou: Budete ako Boh, budete vedieť čo je dobré a zlé, budete posudzovať, rozhodovať o tom, čo je dobré a čo zlé. Stalo sa a teraz to máme v „génoch“. Rodíme sa s tým. Hovoríme tomu „sebeckvo“. Navonok to dokonca nemusí vyzerať zle, veď chceme tomu druhému len to dobré, hovoríme len to, čo je pravda...

Pavol to objavil v cirkevnom zbore v Korinte a zaiste aj vo všetkých ostatných. Dokonca to objavil aj sám v sebe (R 7,14-25). Objavil a uvedomil si, že práve táto skutočnosť, táto naša ľudská vlastnosť, táto naša „človečina“ je jednou z hlavných príčin, ktorá ničí a deformuje život viery. Ide to až tak ďaleko, že mnohí vo viere doumierajú. My to vnímame napríklad aj v tej skutočnosti, že mnohí z tých, ktorí boli pokrstení v Krista, boli prijatí do Božej rodiny, sú v dospelosti ďaleko od svojho Pána. Sú vo viere slabí, nemocní, odumierajú. A tak keď sa s touto skúsenosťou stretne sami u seba, vo svojej rodine, či v cirkevnom zbore,

máme si uvedomiť, o čom to je, prečo je to tak a najmä kde je pomoc a riešenie našej duchovnej biedy.

Pavol to naznačuje v 31. verši. Keby ste sa sami súdili, neboli by ste súdení. Tu sú naznačené dve veci. Prvá je to, čo dnes označujeme ako sebakritika. Biblia hovorí o pokání: sebakúmanie, sebaopoznávanie. Objavovanie, spoznávanie svojich chýb a nedostatkov, ich priznávanie, uznávanie a snaha o zlepšenie. Začína to slovíčkom: „*prepáč*“, „*odpusť*“, „*nechcel som*“, „*nemyslel som to tak*“. Predovšetkým rovno voči osobe, ktorej sme ublížili, ktorú sme sklamali. Nestačí to povedať len kamarátovi, dokonca nestačí to povedať len pri spovedi, je potrebné povedať to priamo tomu človeku, voči ktorému sme sa zachovali nesprávne. Je len samozrejmé, že to musíme vyznať aj pri spovedi, aj v krúžku najbližších a naj dôvernejších priateľov, ale to hlavné je naše ospravedlnenie voči tomu, voči komu sme sa nesprávne zachovali, dokonca aj voči tomu, kto nám je nesympatický, a aj vtedy, keď si myslíme, že my máme pravdu... Nejde len o mňa, ale o blížneho a o môjho Pána. To je malý začiatok nápravy, zlepšenia vzťahov, budovania spoločenstva, dokonca aj budovania viery. Keby ste sa sami súdili, sami seba; sebakritika je dôležitý nástroj budovania a uzdravovania viery. Je dôležité, aby toto vstúpili rodičia už malým deťom do vedomia.

Pavol si však v 32. verši uvedomuje, že sa to ani jemu veľmi nedarí (R 7,14-25). Práve v tom 25. verši však objavuje úžasnú pomoc: **Vďaka za to Bohu skrze Ježiša Krista.** Tu je naznačený jeden z dô-

vodov, prečo musel prísť na tento svet Syn Boží, prečo musel trpieť a umrieť... sami zo seba nedokážeme byť veriacimi, ani sebakritickými, ani pokornými. Tým, že sme súdení, Pán nás vychováva. Sebaskúmanie, sebazpoznávanie, pokánie, sebakritika sú dôležité nástroje našej výchovy, budovania našej viery, napredovania vo viere. Preto máme v cirkvi aj spoveď, ale aj Večeru Pánovu. Niekedy sa zdá, že sú len formálne nástroje cirkvi – snáď je to tak, ale Duch Svätý ich používa na budovanie spoločenstva, a to s veľkým úspechom.

A hlavným dôvodom je tá najhoršia verzia – **aby sme neboli odsúdení so svetom**; pretože **knieža sveta je už odsúdené** a s ním aj spôsoby sveta, ktorý hynie. Nebuďme urazení, keď vyjde na povrch to, čo sme chceli utajiť, zamlčať, skryť, ukázať v lepšom svetle (známe pokrytectvo). To sa deje obyčajne vtedy, keď musí do našej výchovy vstúpiť náš Pán a odkryvať to, čo je skryté v nás.

Jozef Grexa

Modlitba: *Odpusť nám, Bože, že sa stavíme príliš vysoko a nedovolíme Ti odsúdiť v nás skutočné zlo, ktoré v nás prebýva. Tak Ti dávame naše srdcia, aby si ich Ty viedol, aby si v nich Ty kraloval – vládol, nech tým zachraňuješ nás a cez nás ostatných. Amen.*

Svedectvo: Ako Boh necháva moje hriechy vyplávať na povrch.

Rozhovor: Chápeme Večeru Pánovu a spoveď, ktorá je pred ňou ako formálnu vec? Ako skutok Zákona? Ako možnosť lacno ovládnuť Boha? Alebo ako miesto, kde ma Boh učí súdiť seba a správne nakladať s mojím zlom počas celého života, aby mi dal pokoru a milosť?

Podporujeme sa: V budovaní spoločenstva – začnime vyznávaním hriechov jeden druhému.

Prosme za: Bohatšie vnímanie vecí v cirkvi, ako pokánie, krst, Večera Pánova...

12.1.

Nesnažím sa byť pod Zákomom?

Galatským 4,21-31

Prečo je Zákon zlý pre nás?

Veď ho dal sám Boh Mojžišovi! Áno, dal, ale prečo? Pre „**prestúpenie, kým nepri-de Potomok**“ (Galatským 3,19). Dôvodom teda nebol Boží zámer z hĺbky Jeho srdca, ale prestúpenie. Viac si o tom prečítame v Jeremiášovi 7,22-24:

„Lebo vašim otcom v ten deň, keď som ich vyviedol z Egypta, nič som nehovoril ani neprikázal ani o zápalných, ani o zábitných obetiach. Ale toto som im prikázal: Poslúchajte môj hlas a budete vašim Bohom a vy budete mojím ľudom. Chodte vždy po ceste, ktorou vám kážem ísť, aby sa vám dobre vodilo. No oni neposlúchali a nenaklonili si uši, ale nasledovali zámery svojho zavtvrdnutého zlého srdca; obrátili sa mi chrbtom, a nie tvárou.“

Naozaj – Boh nepovedal: „Tu máte Prikázania. Desatoro aj obeť a keď to všetko naplníte, vyvediem vás z otroctva.“

Naopak – On im ukázal desať veľkých vecí, ktoré mali **povzbudiť ich vieru**. Desať rán, ktoré dopadli na tých, čo ich bili. Ale Izrael mal príliš tvrdé srdce, aby veril a s nádejou nasledoval Boha. Preto neskôr dostali Desatoro zákonov, aby sa aspoň nepozabíjali navzájom.

To potvrdzuje aj Nová Zmluva v 1 Timoteovi 1,9: „...**zákon nie je pre spravodlivého, ale (je) pre zločincov**

a neposlušných, bezbožníkov“, alebo v Židom 10,1: „**Lebo zákon, ktorý je len tieňom budúcich hodnôt, a nie samým obrazom vecí.**“

Teraz si možno poviete: „*Nie som zločinec, ani bezbožník, tak jednoducho zabudnem na Zákon, lebo je aj tak len tieňom.*“ – ale **nie je to také jednoduché.** Najprv potrebujeme mať vieru. Vieru, ktorá *nakláňa uši, poslúcha a chodí, kde Boh káže ísť (pripomínam Jeremiáša).*

Vieru, **ktorá je činná skrze lásku.** Áno, takáto viera má moc podľa Božieho slova (Galatským 5,6). Takáto viera je prejavom živého ducha, ktorý žije Duchom. Boh nám dáva slobodu od Zákona, keď máme v sebe túžbu konať, čo je v súlade s Jeho vôľou.

Dáva to zmysel, však? Dobrý Boh, ktorý chce dobro pre svet, zastavuje zlých zákonom, ale oslobodzuje tých, čo sa nechajú viesť Jeho dobrom. Lebo slobodne budú konať dobro. Samozrejme, aj tí druhí majú hriechy. Aj tí druhí potrebujú milosť, aby boli spasení! Ale je tu rozdiel. **Nádej** majú tí, čo chcú žiť Duchom (Galatským 5) a tak nesú Jeho ovocie.

Nemajú ju však „*deti služobnej*“ – tí, čo žijú len telom, ako splodil Abrahám Izmaela len zo žiadosti tela. Každý však má možnosť prijať vieru v Krista, ktorú ponúka Duch Svätý zadarmo! Ďakujeme Mu za to a žime Duchom lásky, potom nebudeme pod zákonom, ktorý by cez nás len vyvolával rozbroje.

Modlitba: *Ďakujeme Ti, Bože, že si dobrý. Ďakujeme, že nám zadarmo dávaš vieru, aby bola činná skrze Tvoju lásku. Odpusti, že niekedy viac veríme sebe, alebo veríme bez lásky, čo nedáva zmysel. Oživuj naše srdcia a bývaj v nich, aby sme*

cítili radosť a slobodu pri konaní dobra. Amen.

Svedectvo: Ako ma Boh vedie ku konaniu lásky.

Rozhovor: Žijeme Duchom? Môže nás Pán oslobodiť od Zákona?

Podporujeme sa: V živote Duchom. Hovoríme si, aké je úžasné nechať Boha, aby v nás konal lásku. Modlíme sa jeden za druhého, aby sme boli naplnení Duchom.

Prosme za: Diakoniu a všetkých, čo slúžia.

Peter Dubec

19.1.

Nevládne mi telesnosť?

Galatským 5,15-21

Boh nám odpúšťa minulosť. Dáva spasenie zadarmo. Len musíme správne chápať, čím spasenie je podľa Biblie. Je ním sám Ježiš, s ktorým sa zjednocujeme. On je Kráľom a Vládcom, preto dokáže vládnuť aj nad naším telom, ktoré podlieha hriechu. A to je úžasné. Už teraz môžeme byť spasení od zbytočných hádok a nenávisťí, či od nadvlády pokušenia.

Nie z vlastnej sily. Nie sme spasení kvôli svojmu dobru, ale vďaka spaseniu cez nás pracuje dobro Kristovo.

On však nie je diktátor, nevedie nás na špagatikoch, On dáva možnosť: „*Ak chcete, môžete žiť podľa môjho Ducha a nebudete vykonávať žiadosti tela. Ak odmietnete môjho Ducha, odmietate aj spasenie, lebo nemáte tú správnu vieru a nie ste dedičmi kráľovstva Božieho.*“

Sú to krásne, ale aj desivé slová. Boh zabezpečuje celú našu záchranu, ale ak Ho odmietame teraz, odmietame Ho navždy. Samozrejme, naše odmietnutie

môžeme zmeniť, ale má ďalekosiahle následky – až za hrob.

Preto je dôležité pozrieť sa do svojho srdca: „*Nachádzam tam iba seba? Alebo vidím, ako Boh pôsobí, aby som aj chcel/a aj činil/a nad svoju dobrú vôľu?*“ (F 2,13).

Je naozaj úžasné, keď nespoznávame sami seba – v tom dobrom zmysle: „*Ved normálne by som skôr ohováral, nenávidel, hneval sa... Aj moja modlitba by bola len sebecká. Chcel by som ukecať Pána Boha, aby urobil, čo sa mi páči. Ale vnímam lásku k ľuďom, ktorých by som predtým najradšej zničil. Aj k Bohu ma to ťahá s láskou. Nielen zo suchej povinnosti alebo zvyku.*“

To však nie je našou zásluhou, ale Kristovou. On v nás koná. Teda ak koná. Ak Mu vierou otvárame srdce. Pokiaľ veríme sebe, teda sa snažíme vlastnými silami byť dobrí, vo vnútri sa hromadí pocit: „*Ja som to urobil a žiadna vďačnosť! Žiadna odmena!*“ – a nakoniec vybuchneme či zahorkneme.

Pokiaľ teda chceme žiť duchovne zdravo a byť dedičmi Božieho kráľovstva, budme vďační za Božie Slovo, ktoré nám poskytuje diagnostiku. Ukazuje, čo máme choré vo vnútri a čo potrebuje vyliečiť. Odovzdajme sa do rúk najlepšieho Lekára, nech nás vedie a preniká svojím Duchom. Nech v nás umŕtvuje a posväcuje telo ako obeť **rozumnej služby Bohu** (R 12,1). Nech v nás pestuje ovocie Ducha.

Modlitba: *Ďakujeme Ti, Pane Ježiši, za Tvoje spasenie, ktoré v nás koná dobro. Ďakujeme, že si tým spasením, a tak môžeme byť v hlbokom vzťahu s Tebou. Odpušti, že tak málo žijeme týmto vzťahom, a posilni našu vieru, aby sme sa nechávali viac viesť. Amen.*

Svedectvo: Ako mi Ježiš priniesol do života viac pokoja a lásky, keď Mu žiadosti môjho tela ustúpili z cesty.

Rozhovor: Na čom je založené náboženstvo každého z nás? Na Duchu lásky? Alebo sú to len návyky tela?

Podporujeme sa: Vo viere v Ježiša. Hovoríme si svedectvá o tom, ako zlepšuje život.

Prosme za: Cirkev, aby sa obnovila Duchom Kristovým. Nech sa dejú veľké veci pri zvestovaní Evanjelia.

Peter Dubec

26.1.

Dávam dostatok priestoru Duchu Svätému, aby vládol?

Galatským 5,22-25

Ovocie života viery

Tento rok je bohatý na úrodu ovocia. Ešte aj v polovici novembra vidíme po záhradách množstvo neobratých jabĺk, v tlači som dokonca zachytil správu, v ktorej majiteľa poľa pozývajú ľudí na „samozber“ jahôd. Každý si môže ísť v ich lokalite slobodne nazbierať, koľko len chce. Úroda bola taká bohatá, že nestačia pozbierať. Aj na tomto mieste chcem Pánu Bohu poďakovať za to požehnanie.

Je naozaj príjemné, nielen pre pestovateľa, ale aj pre okoloidúcich, keď vidia bohatú úrodu a keď si môžu dokonca z nej aj odtrhnúť na občerstvenie či pre svoju potrebu. A najmä vtedy, ak je to ovocie či zelenina chutné.

Život viery je niekedy charakterizovaný práve jej ovocím, úrodnosťou. Apoštol Pavol ju takto charakterizuje aj v liste Galatským: „... **viera činná skrze lásku**“

(G 5,6). Apoštol Jakub dokonca tvrdí, že viera bez ovocia je mŕtva a neužitocná, teda zbytočná (Jk 2,26). Aj dnešná cirkev a jej členovia sú často kritizovaní práve pre mŕtvu vieru, ktorá neprináša ovocie, ktorá nie je činná skrze lásku.

Tu sa často stretávame s nedorozumením najmä na pôde protestantských cirkví, včítane evanjelickej. Jedným zo základných článkov našej vierouky je totiž učenie o spasení jedine z milosti, bez skutkov zákona. Tu ide skutočne o nedorozumenie. Učenie je správne, s týmto názorom sa stretávame v celej Biblii. Celou Bibliou sa tiahnu dva pohľady na vieru, sú predstavované dva spôsoby viery – viera Abrahámová a viera zákonnícka. Abrahámovu vieru charakterizuje Pavol v liste Rímskym takto: ***Uveril Abrahám a počítalo sa mu to za spravodlivosť*** (4,3). Podobne v celej tretej kapitole, ktorá je polemikou medzi týmito dvoma pohľadmi na vieru. Ale pre Pavla bolo úplne samozrejým, že viera musí byť ***činná skrze lásku***. Že viera nie je prázdna nádoba, nie je len slovo, ale čin, a to čin, ktorý vedie až k sebaobetovaniu. Vrcholným obrazom je viera nášho Pána Ježiša Krista, ktorá vyvrcholila ukrižovaním. On sám bol doslova prekvapený spôsobom viery, s ktorým sa stretol pri Svojom príchode k Svojim vlastným: neprijali Ho, nerozumeli a ich spôsoby viery kritizoval na každom kroku (pozri napr. 8. kapitolu Jána).

Apoštol dokonca aj charakterizuje ovocie viery: ***láska, radosť, pokoj, zhovievavosť, nežnosť, dobrotivosť, vernosť, krotkosť, zdržanlivosť...*** a im podobné. Sú to skutočne také vlastnosti, ktorým rozumejú aj neveriaci, ktoré aj neveriaci považujú za veľmi dôležité, priam podstatné pre život ľudí, najmä pre budova-

nie spoločenstva. Problém je však v tom, že toho ovocia nebýva veľa. Nepredávajú ho ani v supermarketoch, ani v nijakom obchode. Je to skôr tak, ako rozpráva príbeh jedného chlapca, ktorý vstúpil do obchodu, na ktorom bolo napísané, že predávajú úplne všetko. Vstúpil a pýtal si kilo lásky, kilo pokoja, kilo spravodlivosti... a tu ho predavačka zastavila a povedala mu: ***Ty si si to zmýšľal, my nepredávame ovocie, iba semená!***

Apoštol Pavol v tejto piatej kapitole listu Galatským to vysvetľuje podrobnejšie. Hovorí, že ovocie viery je ovocím Ducha Svätého. Ovocie, o ktorom je tu reč, nie je výsledkom ľudskej snahy. Ľudská povaha je hriechom natoľko skazená, že nie je schopná prinášať takéto ovocie. Je schopná prinášať len „ovocie tela“ a to nie je nič chutné, ani výživné. Stretneme človeka a očakávame, že sa stretneme aj s ovocím viery, a sme prekvapení, keď sa stretávame len s takým niečím, ako je ***cudzoložstvo, smilstvo, zmyselnosť, modloslužba, čarodejníctvo, nepriateľstvá, sváry, nenávisť, hnev, zvady, rozbroje, roztržky, závisť, opilstvo a im podobné*** (v.19-21). Nedivme sa nad tým až tak veľmi. Sám Pán Ježiš hovorí u Matúša 15,19: ***Lebo zo srdca pochádzajú zlé myšlienky, vraždy, cudzoložstvá, smilstvá, krádeže, krivé svedectvá, rúhania***. Ale u Jána v 15. kapitole dodáva (v. 4.5): ***Zostaňte vo mne a ja vo vás. Ako ani ratolesť nemôže prinášať ovocie sama zo seba, len ak ostáva na vinnom kmeni, tak ani vy, len ak zostávate vo mne. Ja som vinný kmeň a vy ste ratolesti. Kto zostáva vo mne a ja v ňom, ten prináša veľa ovocia, pretože bezo mňa nič nemôžete činiť.***

Pavol preto celkom oprávnené píše o ovocí Ducha Svätého. Pretože Pán Ježiš

je prítomný práve skrze Neho (J 16,5-15). To však, čo apoštola trápi, je otázka priestoru, ktorý dávame v sebe Duchu Svätému; ako Ho počujeme, ako realizujeme to, k čomu nás volá, napomína, oslovuje... (1Tes 5,19). Pri sebakúmaní myslíme aj na túto skutočnosť a venujeme jej náležitú pozornosť. Sami v sebe, v rodine, v cirkevnom zbore.

Jozef Grexa

Modlitba: *Odpusť nám, Bože, že Ti dávame málo priestoru vo svojom srdci. Uč nás svojou láskou naďalej. Daj nám srdcia ochotné vnímať, ako nás miluješ a vedieš. Pestuj v nás Tvoje ovocie, hoci nás budeš musieť orezávať a strihať. Amen.*

Svedectvo: Ako ma Boh priviedol k Sebe skrze človeka, ktorý niesol ovocie Duha.

Rozhovor: Aká je naša viera? Je činná skrze lásku?

Podporujme sa: V prinášaní ovocia. Rozprávajme sa o ľuďoch, na ktorých bolo zrejmé, že žili láskou, pokojom, radostným sebazaprením pre druhého.

Prosme za: Školstvo, hlavne cirkevné, aby učilo viere v plnosti.

2.2.

Uprednostňujeme celebrity, alebo pravdu?

Galatským 4,16

Dve ryby šli v mori na prechádzku. Vtom uvideli pred sebou chutného červíka. Jedna ryba povedala druhej: „Vidíš toho červíka? Je napichnutý na háčiku. Ten háčik je priviazaný na šnúre. Šnúra je pripevnená na prúte. Prút drží v ruke muž. Keď sa niektorá z nás pustí do červíka, za-

pichne sa jej kovový háčik do úst, muž ju vytiahne a chuderka ryba skončí na panvici.“ Na to druhá ryba povedala: „Chacha-cha! Tento príbeh mi rozprávala už moja starká, keď som bola malá! Na také rozprávky ja neverím! Ak nechceš toho dobrého červíka, ja ho zhltnem.“ A tak aj naozaj urobila a skončila na panvici.

Táto ryba odmietla pravdu a doplatila na to životom.

Existuje absolútna Pravda?

Áno! My, Boží ľud, môžeme žiť s nesmierne radostným srdcom! V temnote tohto sveta je to tak vzácne poznanie, tak vzácny poklad pre každú dušu, ktorá miluje Pána a prijala lásku k Pravde! *Ako Ti poďakovať, Otecko náš, niet dost slov!! Za tú Pravdu, ktorá bola, je a bude na večné veky buď Ti chvála a sláva!!*

Oslava Pravdy v Ježišovej arcipastierskej modlitbe (J 17)

Asi niet nádhernejšieho textu o nedotknuteľnosti a svätosti Pravdy.

„A to je večný život, aby poznali Teba, jediného pravého Boha, a ktorého si poslal, Ježiša Krista (v.3). – Poznali – znamená prijali Pravdu.

Ježiš si ctí Slovo, ktoré Mu dal Otec, (v.7);

Ježiš si ctí tých, ktorí zachovali Tvoje slovo (Otcovo), (v.6);

Ježiš prosí Otca: *„tých, ktorých si mi dal, zachovávaj vo svojom mene, aby boli jedno ako my“ (v.11).* – Byť jedno s Otcom a Synom sa bez prijatia Pravdy nedá!

Ježiš prosí Otca: *„Posväť ich v Pravde – Tvoje Slovo je Pravda.“ (v.17).* – Prijatie Pravdy Božej je podmienka večného života v nebeskej otčine!

Neprijatie lásky k Pravde má vážne následky!

„... lebo neprijali lásku k pravde, aby boli spasení. A preto dopúšťa Boh na nich silu zvodú, aby verili lži a boli odsúdení všetci, čo neverili pravde, ale obľúbili si nepravosť“ (2Tes 2,10-12).

1. Ktorí neprijali lásku k Pravde sú **ľahké obete zvodov**. A zvodov je dnes neúrekom. Sekty, náboženstvá bez Krista, falošní proroci... Majú úspech, lebo neberú človeku komfort. Hladkajú jeho ego! Medové motúzy satana však zakrátoko zhorknú, sú to cesty smrti.

2. „**Beda tým, ktorí sú múdri vo vlastných očiach a sami pred sebou sú rozumní**“ (Iz 5,21). Mnohí kresťania sú ako tá ryba, netúžia poznať Pravdu, sú si múdri vo vlastných očiach. Slovo Božie síce čítajú, ale svojím mudrovaním a filozofovaním ho tak zdeformujú, že ich ústa vyslovujú lož! Neraz ide o duchovné celebrity, vyštudovaných teológov, možno i vlastných kňazov či biskupov, ktorí neprijali lásku k Pravde. Nevedomý ľud si ich ctí a slepo im verí každé slovo. A keďže evanjelici v hojnom množstve Bibliu nepoznajú, prijímajú nič netušiac v dôvere i duchovnú potravu plnú klamstiev.

„**Či som sa vám stal nepriateľom, keď vám hovorím pravdu?**“ (G 4,1).

Len skúste v prostredí nepravdy hovoriť o znovuzrození, o krste, o posledných časoch a vytrhnutí nevesty Kristovej..., a hoci aj s Bibliou v ruke, nielenže neobstojíte, ale stávate sa nežiaducou osobou. A všetci tí, čo neprijali lásku k Pravde, vás odsúdia.

Keď som sa v začiatkoch mojej novej cesty s Pánom dozvedela od kresťanov, že nie všetci kňazi sú Boží služobníci, bola som naozaj šokovaná! Strážcovia Slova, ovečiek v zbere...!? Je to možné?! A ži-

vot mi prinášal potvrdenia tejto smutnej skutočnosti. Ale vďaka nim som začala viac vnímať potrebu poznania Slova, intímneho vzťahu s Ježišom a ostrážitosťou. O to viac ďakujeme Pánu Bohu za všetkých skvelých Božích kňazov, ktorí prijali Pravdu a sú jej poslušní v živote i v službe.

3. „**A keďže nepokladali za hodné zachovať si poznanie Boha (PRAVDU), vydal ich Boh prevrátenému zmyslaniu, aby páchali, čo sa nesluší, naplnení všetkou nepravosťou...**“ (R 1,28-29a). Dnes sa ľudia stávajú bohmi, rušia Božie zákony, spochybňujú hodnotu rodiny, manželstva, rušia Boží poriadok v pohľavi muža a ženy! Tá zvrhlosť a nemravnosť má už nevidané rozmery, dosiahli sme bahno Sodomy.

Neprijatie Pravdy = život bez Boha na zemi + večnosť bez Boha!

Milovaní bratia a sestry! Poznať Božiu Pravdu v Slove Božom je absolútne nevyhnutné pre každého kresťana! Aj Božie Slovo sa dá zneužiť, vysvetlovať nesprávne. Ak však túžime naozaj prijímať PRAVDU, veriť PRAVDE, **Duch Svätý nás uvedie do každej Pravdy!** A nikto na svete nás neoklame. Lebo Hospodin je dobrý Pastier, ktorý si svoje poslušné ovečky stráži a nevydá ich vlkom. Tak nám Pán Boh pomáha!

Rozhovor: Odhodme strach z náboženstva. V modlitbe prosme Pána Ježiša o túžbu po Pravde. Budme i my ako kresťania v Berii, ktorí **veľmi ochotne prijímali slovo a každý deň skúmali Písma, či je to skutočne tak** (Sk 17,11). A budete mať radosť zo Slova, poznáte Pravdu a Pravda vás vyslobodí.

Svedectvo: Zdieľajme sa pri štúdiu Pravdy Božej. Ako ja chápeť tieto verše, ako

ty, brat a sestra ich chápeš... Hľadajme v Písme Božie odpovede, Božiu Pravdu! Odpoveďou na vašu túžbu po Pravde bude požehnanie z nebies.

Modlitba: *A za to sa modlím, aby sa vaša láska vždy viac a viac rozhojňovala v pravom poznaní a v každej skúsenosti, aby ste tak boli schopní rozoznávať, čo je hlavné, a boli ste čistí a bez úhony na deň Kristov, naplnení ovocím spravodlivosti skrze Ježiša Krista na slávu a chválu. Božiu. Amen. (F 1,9-11).*

Danka Zubčáková

Podporujme sa: V dávaní Ježiša na prvé miesto. Hovorme o Ňom ako o Tom, ktorý každodenne osvetľuje náš život.

Prosme za: Médiá, aby šíрили pravdu. Hlavne Pravdu s veľkým P, teda Ježiša.

9.2.

Tvoje srdce spyšnelo

Ezechiel 28,5

„Mnohou múdrosťou vo svojom obchodovaní rozmnožil si svoje bohatstvo a tvoje srdce sa povyšovalo...Bol si pečaťou dokonalosti, plný múdrosti a dokonalý v kráse“ (Ez 28,5.13).

Iste to bola krása a múdrosť, ktoré Lucifer (anjela svetla) uvrhli do zvrátenosti a chcel byť viac ako Boh. A tak sa stal z anjela svetla anjel skazy. Milovaní, nepamínajte nám to dnešnú dobu – kult krásy a ľudskej múdrosti?!

„Veľký drak, starý had, nazývaný diablom a satanom, zvodca celého sveta, zvrhnutý bol na zem a anjeli s ním“ (Zj 12,9).

Odvtedy má Lucifer meno satan (protivník) a je nepriateľský voči Bohu

a všetkým ľuďom, obzvlášť voči verným kresťanom.

Kto patrí Ježišovi a je Mu verný, je chránený pred jeho ľstou, lebo on je veľký klamár. Kto nepatrí Ježišovi, stáva sa satanovou obeťou, bez ohľadu na vzdelanie. Satan je prefikanejší než tí najškolenejší ľudia na svete

Stretla som spolužiačku. Vedela o mojej záchrane Pánom Ježišom. Pochválila sa, že ona tiež verí a chodí na modlitby. *A čítaš Bibliu?*

Nie, odpovedala, ja sa riadim podľa svojho srdca.

„Srdce je nadovšetko klamné,“ povedal Pán Ježiš. Ver Ježišovi. Musíš čítať Bibliu s modlitbou k Ježišovi! Zdôraznila som vážne.

Slúbila! Ani nevie, akú veľkú pýchu má v srdci a ako veľmi môže na to doplatiť.

A ľudia sú radi sami sebe bohmi!

Po páde človeka ľudstvo zistilo, čo je dobré a čo zlé, odvtedy si neustále tvorí vlastné morálne zákony a stavia seba na trón vesmíru. A tak ako rastie vo svete hojnosť a bezbožnosť, rastie i pýcha a odvaha ničť viac a viac Boží poriadok. Títo zvrátení ľudia nemajú ani tušenia, do akej hrôzy vedú svojou pýchou seba i druhých.

Pýcha je satanov zbraň,

ktorou on klame aj kresťanov. Aby jej mnohí naleteli, rada si nasadzuje masku pokory, nábožnosti, láskavosti, múdrosti... Čo myslíte, môže byť aj kresťan pyšný?

Milovaní, vybrala som text, ktorý nám poslúži na odhalenie pýchy v našich životoch:

- Viac túžim činiť svoju vôľu než Božiu.
- Viac sa opieram o vlastné porozumenie a skúsenosti, než aby som skrze modlitbu a Božie slovo hľadal Božie vedenie.

- Spolieham sa na vlastné sily a prostriedky, miesto toho, aby som bol závislý na moci Ducha Svätého.
- Viac sa starám o to, ako by som ovládal druhých, než aby som rozvíjal sebaovládanie.
- Viac ma zamestnáva konanie na pohľad dôležitých a sebeckých vecí než hľadanie a činenie Božej vôle.
- Mám sklón si myslieť, že nič nepotrebujem.
- Keď urobím chybu, je mi ťažko to priznať.
- Starám sa viac o to, ako sa páčiť ľuďom, než ako sa páčiť Bohu.
- Nadmieru ma zaujíma, ako získať úctu, ktorú si podľa svojho úsudku zaslúžim.
- Myslím si, že som pokornejší, duchovnejší, zbožnejší alebo vernejší než druhí.
- Cítim nutkanie dosahovať uznanie tým, že získavam hodnosti, tituly a postavenie.
- Často mám pocit, že moje potreby sú dôležitejšie než potreby iného človeka.
- Vďaka svojim akademickým, umeleckým alebo športovým schopnostiam a úspechom sa pokladám za lepšieho, než sú druhí.
- Trpím pocitmi menejcennosti, ktoré budia dojem falošnej skromnosti.
- Nečakám na Boha.
- Iné situácie, kedy som si o sebe myslel viac, než ako by som si mal.

Pri každej oblasti, ktorá o tvojom živote platí, sa **nahlas** pomodli: *Pane Ježiši, súhlasím, že som bol pyšný, keď som (menuj každú situáciu, ktorú si si predtým poznačil). Ďakujem Ti za Tvoje odpustenie. Chcem sa pred Tebou a pred druhými pokoriť. Rozhodol som sa vložiť všetku*

svoju dôveru v Teba. Modlím sa o to v Ježišovom mene. Amen.

(Z knihy Neila T. Andersona: Kroky, ktoré vedú k slobode v Kristu, Návrat domov, Praha 2006)

„Pýcha predchádza pád, ale pokorným dáva Boh milosť“ (Jk 4,6; 1Pt 5,1-10).

I ja som sa skúmala. A pochváliť sa nemám čím. V pokore som vyznala svoju vinu a poprosila o odpustenie a o Božiu milosť, aby sme ja i vy, milovaní, boli ako hviezdy jasné uprostred tohto temného sveta.

Prajem nám, bratia a sestry, veľa požehnaní v duchovnom boji s pýchou.

Rozhovor: Je dobré otvorene a úprimne sa zdieľať o pýche, lebo je to mocná zbraň v rukách satana, ktorý je vážny a prefikovaný nepriateľ. Odporúčam i film Diablov advokát. Majstrovsky zachytáva ľudské slabosti, ktoré sa stávajú terčom pýchy. Vôbec nie pýchy výraznej, ale nenápadnej, a predsa takej mocnej, že je schopná nás zničiť. Prosme, aby nám Duch Svätý odhaloval zákernosť tejto satanovej zbrane.

Svedectvo: Ak máme skúsenosť, keď nám Duch Svätý odhalil našu pýchu, nehanbime sa priznať. Veď všetci sme omylní. Takto pomáhame bratom a sestrám rásť v poznaní veľmi dôležitom. Lebo je to duchovný boj nie proti telu, ale proti mocnému nepriateľovi satanovi.

Modlitba: *Drahý náš Otecko nebeský, v mene Tvojho Syna prosíme o pomoc Ducha Svätého, aby sme nedávali priestor pýche. Aby sme boli bezvadné nádoby Božie. Na Božiu slávu chceme žiť a byť Tvojím svetlom i soľou v týchto posledných časoch, keď pýcha opantala svet. Amen.*

Danka Zubčáková

Podporujme sa: V spoznávaní našej duchovnej diagnózy. S vďačnosťou prijímajme zistenia, že s nami niečo nie je v poriadku pred Bohom. Nechajme sa Ním uzdravovať vnútorne.

Prosme za: Pastoračiu v cirkvi. Za odborníkov, ktorí vedia ľudí priviesť k vnútornému uzdraveniu prostredníctvom Ježiša.

16.2.

Prijímame napomínanie s vďakou, že nás pomáha zachrániť?

Židom 3,7-13

Viac očí viac vidí

Tak sa hovorí. Pán Boh nás stvoril tak, že nie sme rovnakí. Sme naopak rozliční navonok aj vo vnútri. Ťažko stretne sa dvoch úplne rovnakých ľudí. Z toho usudzujem, že Pán Boh miluje rozličnosť a nie uniformitu. Každému dal niečo a nikto nemá všetko. Každý vníma svoje okolie ináč, utvára si o veciach inú mienku. Každý vie niečo robiť lepšie a niečomu vôbec nerozumie. Ako spieva Weirich: *Ten dělá to a ten zas tohle a všichni dohromady udeláme moc.* To len totalitní vládcovia radi obliekajú všetkých do rovnakej uniformy a vnucujú rovnaké pohľady a názory.

Pán Boh nás stvoril do spoločenstva v rozličnosti s tým zámerom, aby sme sa navzájom obohacovali. Viac očí, viac vidí, viac uší, viac počuje. Každý má prispieť do spoločenstva tým, čo mu bolo dané. Má prispieť ochotne, v skromnosti, bez pýchy a povyšovania sa nad iných.

Spoločenstvo ľudí má však aj druhú stránku – totiž že ľudí rozdeľuje. *Keď nie si taký ako ja, keď ináč vyzeráš, ináč zmysľáš, si z iného národa, máš inú farbu*

pleti, menšie nadanie... už mám voči tebe výhrady, už nepatríš k nám, do nášho spoločenstva. Ktosi napísal, že dve najhoršie slová nášho ľudského slovníka sú slovíčka „my – vy“. Mohli by sme pridať ešte aj slovíčko „oni“.

Jedným z najväčších darov, ktoré Boh dal ľuďom, je reč. Mala sa stať mostom od človeka k človeku. Pomocou reči sa človek môže priblížiť k druhému človeku, spoznávať sa, zdieľať svoje pocity... Hriech však spôsobil, že človek z mosta urobil „plot“. Stačí jedno zlé slovo a spoločenstvo ľudí je rozbité na dlhé časy.

Sme rozliční a to je dobre. Viac očí viac vidí. Viac myšlienok obohacuje. Pre spoločenstvo viery je preto potrebné, ba nutné, aby sme sa navzájom zdieľali. Aby sme zdieľali pocity, dojmy, vnemy, pohľady, nadanie, schopnosti. Ale aj to, aby sme sa navzájom napomínali. Aby sme boli navzájom otvorení. Aby sme mali odvahu povedať druhému priamo do očí to, čo my vnímame pri ňom ináč ako on, čo vnímame ako nesprávne, škodlivé, zlé. Na druhej strane je dôležité pre spoločenstvo viery, aby sme vedeli napomínanie aj prijímať. V pokore a pokání, v snahe napraviť to, čo je nesprávne. List Židom nám napomínanie ukladá ako dôležitú povinnosť jedného voči druhému, ako dôležitú podmienku pre budovanie spoločenstva v rodine aj v cirkvi. To nám pomáha rásť a napredovať v živote viery.

Na tomto mieste je múdre nazrieť aj do gréckeho slovníka a uvedomiť si to, na čo ma upozornil jeden mladší brat farár: že totiž slovíčko „paraklein“ – napomínať znamená na prvom mieste „povzbudiť“. My to často robíme opačne – napomíname tak, že človeka, ktorý je už aj tak nešťastný z toho, že urobil niečo

nesprávne, ešte viac ubijeme a povláčime po špine a blate. Učme sa správne napomínať podľa biblického – napomínajte sa v láske.

Je to dôležité aj preto, že naše ľudské srdce je zatvrdilé a nie je náchylné k viere v živého Boha. Luther povedal, že sa rodíme ako ateisti. Jedného kazateľa sa vraj niekto opýtal, že čo také musí človek urobiť, aby sa dostal do pekla. Ten odpovedal stručne: *Nič!* Keď neurobíš nič pre svoju spásu, potom si rovno na ceste do pekla.

Jozef Grexa

Modlitba: *Ďakujeme Bože za Tvoju múdrosť, ako nás učíš všetkému dobrému aj cez Tvoje deti. Prosíme, chráň nás pred Diablom a hriechom, čo pridávajú k napomínaniu bolesti, ale Ty dávaj radosť, že sa môžeme dozvedieť vec, ktorá v nás vypôsobí pokoru. Prosíme, veď nás k pokániu. Amen.*

Svedectvo: Ako mi napomenutie otvorilo oči.

Rozhovor: Svet nás učí súdeniu – v škole známky, kto má zlú, prepadne. Na športoviskách medaily, kto nemá výsledky, je zaznávaný. Ako v tejto atmosfére rozvinúť kultúru napomínania v zmysle: „Nie si horší odo mňa, hoci robíš toto... Milujem Ťa.“

Podporujme sa: V napomínaní s láskou. Skúsme si prebrať situácie, ako to povedať. Tiež si povedzme, že dusiť v sebe zlé myšlienky voči druhému je horšie, ako snažiť sa vysvetliť to s láskou. Ale dá sa to len s pomocou Ducha.

Prosme za: Vzťahy, manželstvá a rôzne služby poradcov, sociológov, psychologov, nech sú požehnaní a prinášajú pokoj, ktorý pomáha aj v správnom napomínaní a láske.

23.2.

Nedávame miesto diablovi?

Efezským 4,25-27

Ako často z našich úst vychádza veta: „*Nemám čas*“? Sám sa neraz pristihnem, že túto frázu hovorím, alebo si ju aspoň pomyslím. Neraz som ale dostal protiotázku: „*Tak na čo ten čas máš?*“ Čo je tvoja priorita, alebo kto? Asi klasické otázky, ktoré si kladieme, či dostávame, v ktorých ale tak pravidelne zlyhávame, resp. si na ne dávame neuspokojivé odpovede.

Otázka, ktorá sa nám v kontexte povedaného, ale aj nášho prečítaného textu natíska, znie: „*Komu alebo čomu v našom živote dávame miesto?*“

Apoštol Pavol v slovách, ktoré predchádzajú nášmu textu, píše, že máme dve možnosti, že sa správame dvomi spôsobmi:

1. Sme ako pohania – bezbožníci – teda ľudia bez poznania Boha – Pána Ježiša Krista.

Čomu dávajú oni svoje miesto a prečo?

Výstrednostiam, ziskuchtivosti, nečistote, perverzite, chlipnosti, neviazanosti...

Dávajú miesto diablovi, lebo žijú v márnosti svojej mysle, sú zatemnení na rozume – chýba im Svetlo poznania, chýba im Božia pravda a úplne prirodzene „*dávajú miesto diablovi*“. Samozrejme, že si to nepripustia, naopak, veľmi vehementne sa voči takémuto tvrdeniu ohradia, dokonca sa urazia. My sme ale povinní posudzovať stav človeka podľa Božieho slova a nie podľa subjektívnych názorov ľudí. A Písmo jasne hovorí, že „*všetci zhršili a nemajú slávy Božej*“ (Rim 3,23), že sme sa „*v nepravosti zro-*

dili a v hriechu počala nás naša matka“ (Ž. 51,7), či Pavol hovorí: „*Lebo tí, čo žijú podľa tela, zmyšľajú telesne, ale tí, čo žijú podľa Ducha, zmyšľajú duchovne. A telesne zmyšľáť je smrť, ale duchovne zmyšľáť je život a pokoj!*“ (Rim 8,5-6). Toto je duchovná realita každého človeka bez poznania Boha, človeka, ktorý sa „*ruší v klamných a zlých žiadostiach*“ (Ef 4,22).

2. žijeme a správame sa ako Boží vykúpený ľud. Čo máme robiť my, v čom sme iní, v čom nás premieňa BOH? Pozor, to nedokážeme a nevieme z vlastnej sily – pravda je len v Ježišovi!!! A tento nový, iný, vykúpený život môžeme a dokážeme žiť len v moci a sile Ducha Svätého!

Preto musíme „*zložiť starého človeka*“ – musí skončiť na kríži. Inak nás bude stále sťahovať dole – až do pekla - pretože tento starý človek je „*mŕtvy pre vlastné prestúpenia a hriechy*“ (Ef 2,1).

Ako toto všetko ale dokážem, ako je možné žiť tak, že „nebudem dávať miesto diablove? Len v Pánovi Ježišovi! Nie v náboženstve, ani v obradoch, ale v Pánovi Ježišovi Kristovi – lebo „*pravda je iba v Ňom.*“ Ale veľmi tu ide o našu myseľ: „*Nežite už viac, ako pohania žijú v márnosti svojej mysle, zatemnení na rozume, odcudzení Božiemu životu nevedomosťou, ktorá je v nich, a zatvrdilosťou svojich srdc.....*“ „*Obnovte sa duchom svojej mysle...*“ (Ef 4,17.23).

Pavol nám dáva praktické rady, ako to robiť a už viac nedávať miesto diablove – lebo to robíme alebo nerobíme svojimi rozhodnutiami a postojmi

Odložte klamstvo, nech je v nás pravda

Hnevajme sa, ale pozor, ako sa hneváme, či svojmu „spravodlivému“ hnevu nepodliehame a nie je v nás viac horkosti, hnevu, urazenosti ako odpustenia, lásky a milosrdenstva – zbytočne dávame miesto diablove!

Nekradnime

Pozor na to, čo ide z našich úst – *Nižaké mrzké slovo nech vám nevychádza z úst, ale len dobré, aby budovalo, kde treba, a poslucháčom prinášalo pozhnanie*

„*Každá rozhorčenosť a vášnivosť, hnev a krik i rúhanie so všetkou zlosťou nech sú vám vzdialené. Ale buďte vspolok dobrotiví, milosrdní, odpúšťajte si, ako aj Boh odpustil vám v Kristovi.*“

Je to všetko zápas, ktorý budeme bojovať, kým budeme na tomto svete, ale našťastie Boh prichádza na pomoc našej slabosti. Ale musíme „*žiť v Ježišovi*“, blízko, osobne, potrebujeme HO každý deň hľadať celým srdcom. Ostatné je už našťastie v Jeho ríšii.

Stanislav Kocka

Modlitba: *Odpusť, Bože, že sme nechali miesto diablove a ten nás ovplyvnil. Ubral lásky a pokoja. Pridal hádky a sebeckto. Prosíme, upozorňuj nás stále viac a viac. Daj nám zdravé svedomie, aby Ťa vnímalo a srdce ochotné vyhnúť sa zvodom. Amen.*

Svedectvo: Ako som rozpoznať/a konanie diabla v mojom živote.

Rozhovor: Veríme, že existuje satan a jeho neviditeľní služobníci? Ovplyvňujú nás? Ako?

Podporujme sa: V odolávaní zlu. Modlime sa jeden za druhého, aby démoni nemohli cez nás pôsobiť.

Prosme za: Cirkev, aby mala jasné, ako sa správať k nečistým duchom a ako ľuďom pomáhať z poviazanosti.

2.3.

Máme uzavreté srdce?

Žalm 17,10

Sme priatelia s otvoreným srdcom?

Kamarátov môžeš mať veľa, ale skutočných priateľov je málo. Napoleon Bonaparte raz povedal pamätnú vetu: *Spolahlivý priateľ je skutočným obrazom Boha.* Veľmi pekná múdrosť. Ako ste vy na tom so svojimi priateľmi?

Dnešná doba je chudobná na priateľov. Viac sa pestuje individualita, ľudia trávajú priveľa času sami. Navyše sme neprístupní, v ľuďoch naokolo neraz vidíme nebezpečenstvo, konkurenciu. Rozšíril sa chlad namiesto lásky, až máme pocit, akoby sa proroctvo Pána Ježiša z Mt 24,12 naplňalo práve v našej generácii. Pociť však nesmie nahradiť ovocie Ducha svätého, ktoré dozrieva na nás, kresťanoch (G 5,22-23). Nás, nasledovníkov Ježiša Krista majú ľudia poznať podľa našej lásky (J 13,35), nie podľa toho, že rezignujeme, pretože okolo nás je priveľa chladu, nepravosti a zloby.

Kráľ Dávid, keď sa modlil modlitbu, ktorú my máme v Biblii ako 17. žalm, prosil Pána Boha o pomoc pred tými, ktorí sú vo svojej bezbožnosti proti nemu zlí a násilní. Svoje srdce si pred ním zavreli a ich ústa pyšne rozprávajú.

Tolko nepriatelia.

Ale my máme byť priateľmi ľudí, veď aj náš Pán bol priateľom ľudí, veď kvôli nim zostúpil z neba a obetoval sa. Výzva dnešného textu, ak si ho máme obrátiť k sebe, je taká, že my nemáme mať svoje

srdcia uzavreté pred inými ľuďmi. A vôbec sa už nad nich nemáme pyšne povyšovať svojimi rečami.

Nie? Že my predsa takí nie sme a nebyvame?

Mám jedného priateľa, ktorý sa stále ešte nerozhodol pre Pána Boha. Ale v mnohých tých, ktorí Krista milujú a ktorých tiež osobne poznám, práve on vidí ľudí so zavretým srdcom a pokrytcom. V mnohom je to, pochopiteľne, iba jeho rýchly súd, ale niekedy má aj pravdu – najmä podľa reakcií nás, kresťanov.

Takže ako s tým našim srdcom? Či má byť otvorené iba voči svojim najbližším a seberovným? Vôbec nie, naše srdce nech je také široké, aby sa do neho zmestila prívetivosť a vládnosť ku každému bližnému. Tomu najbližšiemu, potom tomu v ďalšom okolí, ba až po tých, ktorí žijú v posledných končinách zeme (podľa Sk 1,8). Tak to robil a dosiaľ robí náš Spasiteľ a Pán.

Luboslav Beňo

Modlitba: *Odpusť nám, Bože, že aj v našom správaní vidieť chlad. Uzdrav nás na duši a hlavne na duchu, nech zranenia a bolesti neovplyvňujú naše správanie k horšiemu. Zbav nás pýchy, sebeckta a zapáľ láskou. Amen.*

Svedectvo: Ako ma Boh viedol k lepším vzťahom k okoliu.

Rozhovor: Čo v sebe pestujeme? Lásku, alebo Zákon? Ubíjame ľudí predpismi, alebo ich dvíhame bez pocitu: „Ja som ten lepší?“

Podporujeme sa: V správnom postoji k ľuďom. Napomínajme sa v láske, kde sme príliš tvrdí k tým vonku. (Ježiš bol niekedy tvrdý k farizejom, ktorí si boli istí svojím náboženstvom, ale k hriešnikom sa správal citlivo)

Prosme za: Misiu. Aby sme všetci boli dobrými misionármi. A aby Boh vysielal aj špeciálne obdarovaných do tejto služby. Žehnajme im.

9.3.

Máme zatvrdené srdcia pred chudobnými kresťanmi?

5.Mojžišova 15,7

Bol špinavý a neoholený. Mal otrhané oblečenie, ktoré si nemal kde oprat'. Potľkal sa medzi autami na veľkom parkovisku pri hypermarkete. Ľudia ho obchádzali zďaleka. Vyhýbali sa mu. Všetci, ktorí ho zazreli, si vo svojich myšliach vytvorili jasný obraz toho, kým je. A rozhodne to nebol človek, s ktorým by mali strácať čas.

Bývali v osade na konci dediny. Malý domček, jedna izbička, malá chodbička, veľa ľudí. Desať. Nemali kde mať oblečenie, a ani topánky a tak si ich (tie topánky) väčšinou striedali. Kto išiel von, si obul tie, ktoré práve boli v chodbičke. Čo na tom, že boli velikánske a padali z malých nožičiek, alebo boli malé a nedali sa obuť. Hlavne, že nejaké boli. Aj tak najviac času boli vo vnútri. Nemali veľmi kam ísť. Len ak do obchodu, vypraviť deti do školy, ísť pozrieť kamaráta. Ale len po hranicu dediny. V dedine ich neradi videli. Boli špinaví (ale nikto nevidel, že nemajú žiadnu práčku a môžu si oprat' iba v rukách); neostrihaní a zarastení (ale nikto neriešil to, že nemajú ani vaňu, ani tečúcu vodu); a vždy si iba niečo pýtali (ale nikto sa neopýtal, prečo a nikto z dediny si nenašiel čas, aby prejavil záujem).

Bolo to miesto uprostred mestečka. Okolo plot, ktorý sa zamkýnal, chodili

tam len pracovníci vlády, alebo polícia, alebo vojaci. Všetci ostatní obyvatelia sa tomu miestu radšej s úspechom vyhli. Aj tam žili ľudia, dokonca sa tam, na dvore, hrávali malé deti a bolo odtiaľ počuť aj neistý smiech, len slová boli nezreteľné a neporozumiteľné. Mali inú farbu pleti a prišli vlastne z hocikadiaľ, ale nie sú naši. A z času na čas prišli noví. A v mestečku to vtedy vrelo: *Kolko ich ešte príde? Ako dlho tu budú? Kolko z našich daní na nich ešte bude musieť ísť? Nepotrebuje ich tu. Sú iní...*

Nikto neprejavil záujem! Nikto nemal čas počúvať! Nikto nedokázal ísť za hranice svojho JA a svojho pohodlia! A tak prišiel hnev, ignorancia, odmietanie, nenávisť...

Moji drahí, žijeme vo svete, kde sa toto všetko deje. A čo s tým robíme my? Pán Boh prikázal Izraelcom, aby nezatvrdili svoje srdce a nezatvorili svoje ruky pred človekom, ktorý potrebuje ich pomoc, pred chudobným a biednym, pred človekom, ktorý je odsunutý za hranice spoločenského života. Niekedy sa pýtame nášho Boha, prečo je vo svete toľko bolesti a zúfalstva, toľko samoty a odmietnutia, toľko hnevu, ignorancie, nenávisť... V jednom z príbehov Bruna Ferrera presne na tieto otázky Boh odpovedá: *„Ja som už niečo urobil. STVORIL SOM TEBU!“* My sme tí, ktorí máme mať otvorené srdcia a aj ruky pre ľudí, od ktorých sa všetci odvracajú – nielen chudobných, ale aj odmietaných, spoločensky odsunutých na okraj, či cudzincov. Pán Ježiš nám dal príklad dokonalej dobroty a dobrotivosti, keď prejavoval záujem o takýchto ľudí, keď ich počúval a vždy šiel za hranice Svojho dávania – a vtedy sa začali ľudské srdcia meniť, z hriechnikov sa stávali očistení; z chudobných du-

chom bohatí... a Božie kráľovstvo rástlo. Nech rastie i dnes vďaka nám.

Monika Beňová

Modlitba: *Odpusť nám, Pane, že sa nenecháme viesť Tvojou láskou. Že nám chýba viera ochotná slúžiť obetavo. Posilni ju v nás, aby si cez nás pomohol mnohým. Amen.*

Svedectvo: Ako som prežil Božiu lásku počas priateľskej komunikácie s človekom, ktorého ostatní odsúvajú.

Rozhovor: Kto v našom okolí potrebuje pomôcť? Kto v našom zbore má aké obdarovania a schopnosti (pomáhať, robiť právne služby, liečiť, psychicky uzdraviť, modliť sa...)? Ako sa zjednotiť v tejto konkrétnej službe?

Podporujeme sa: V službe lásky – uvedme do praxe o čom bol rozhovor.

Prosme za: Cirkevné zbory, aby sa zjednotili v službe chudobným.

16.3.

Konáme slovo, alebo ho len počúvame?

Matúš 7,24-27

Koľko kázní sme za svoj doterajší život už počuli? Koľko kázní už počuli bratia a sestry, ktorí pravidelne desiatročia navštevujú nedelne bohoslužby. Stačí na to jednoduchá násobilka a zistíme že nám vyjde číslo, ktoré u mnohých presahuje tisícku. Keď som si to vypočítal a predstavil, priznám sa, namiesto toho, aby sa to potešilo, zamrazilo ma. Prečo? Stále verím, že počuté Božie slovo má moc meniť ľudské srdcia, životy a postoje, veď Písmo o tom jasne viackrát hovorí. Napr. Pavol píše: „**Čo teda hovorí? Blízko teba**

je Slovo, v tvojich ústach a v tvojom srdci, to znamená slovo viery, ktoré hlásame. Pretože ak svojimi ústami vyznáš Ježiša ako Pána a vo svojom srdci uveríš, že Boh ho vzkriesil z mŕtvych, budeš spasený. Lebo srdcom veríme v spravodlivosť, ale ústami vyznávame spásu“ (Rim 10,8-10).

Prečo ma zamrazilo? Prečo to ale potom v našej cirkvi, v našich zborech vyzerá tak, ako to vyzerá? Nemá Božie slovo moc meniť ľudské životy? Kostoly sú stále prázdnejšie, viaceré zbory spejú k zániku, mladí nemajú záujem chodiť do kostola, študovať teológiu, viac a viac z myšlienok a názorov sveta preniká do kázní a kostolných lavíc. Preto! Ale pokračujme v ťažkom premýšľaní: *Prečo vidíme tak málo mocou Božou zmenených životov a obnovených rodín. Kedy naposledy niekto prišiel do nášho cirkevného zboru vďaka tomu, že uveril a činil pokánie a hľadal nové, živé spoločenstvo bratov a sestier? Že zažil, ako sa cirkev miluje, žehná si, modlí sa z seba. Nepočítame v našej cirkvi ľudí len vďaka krsťom a tým ako tak vyrovnávame počty tých, čo zomrú, tými, ktorí sa narodia? Len budme úprimní, koľko z tých pokrstených detí aj reálne ostane v našich zborech? Koľko? Sme ochotní si priznať realitu? O pohľade na realitu hovorí aj pisateľ listu Židom: „**Lebo evanjelium sa nám práve tak kázalo ako im. Ale počuté slovo nič im neosožilo, keďže nezrástlo mocou viery s tými, čo ho počuli“** (Žid 4,2). Nie sú naši veriaci vystavení „falošnému“ evanjeliu v zmysle: „*sme evanjelici, pokrstení, konfirmovaní, chodíme pravidelne v nedeľu do kostola, nie sme až takí hrozni hriešnici ako ľudia okolo nás (asi), platíme, čo platiť máme a občas aj niečo navyše – tak Boh musí byť**

rád, že nás má a dá nám, čo si zaslúžime.“ Viete na čom stojí takáto viera, takýto život? Je to hlboký, nestabilný, zradný piesok. Postavili sme si dom, ktorý sa skôr či neskôr aj tak zosype, pretože nemá to najpodstatnejšie – základy. Posledná ťažká polemika: „*kedy naposledy nejaký človek uveril a bol spasený vďaka nášmu kázaniu, vďaka našej službe?*“

Áno, Pán Ježiš nás miluje, preto prišiel na tento svet, preto sa udialo to všetko, o čom čítame v Božom slove. Ale aká je naša odozva na tieto úžasné Božie pravdy? Tolkokrát sme ich už počuli, poznáme ich naspamäť, otcenáš či krédo odriekame ako mantru, ale s naším vnútrom, naším srdcom to ani nepohne. Počúvame Božie slovo, ale neplníme ho! Nezrástli sme s ním vierou. Jakub si pri tejto téme nedáva servítku pred ústa: „*Buďte činiteľmi slova, nielen poslucháčmi, ktorí klamú sami seba*“ (Jak 1,22).

Božie požehnanie, plnosť, radosť, priatie, milosť a odpustenie, nekonečné more Božej lásky a dobroty je tu úplne pre každého, ale podľa Božích pravidiel. Musíme, opakujem, musíme byť pred Pánom tí, ktorí to slovo, ktoré počujú, ktoré im Duch Boží oživuje, aplikujú a uvádzajú do života. Budujme základy, kopme hlboko, a Pán sa s radosťou prizná a pomôže. Pán Ježiš jasne hovorí: „*Vy ste moji priatelia, ak robíte, čo vám prikazujem*“ (J 15,14).

Si len poslucháč, alebo si ochotný sa pri budovaní základov zapojiť, odrieknuť si mnohé, aby si sa uistil, že sú hlboké, dostatočné a pevné. A potom môže prísť búrka, aká len chce. Ostaneš pevne stáť. V mene Ježiš.

Stanislav Kocka

Modlitba: *Odpusť nám, Duchu Svätý, že Bibliu, ktorú si inšpiroval, často čítame povrchné. Nenecháme sa preniknúť Tvojím Slovom, aby menilo naše chovanie. Zbavuj nás všetkého prázdneho a oživuj v nás túžbu po Tvojej múdrosti. Posilňuj našu vieru, aby sme Tvojím Slovom žili. Amen.*

Svedectvo: Ako mi pomohlo Božie Slovo dobre žiť.

Rozhovor: Je pre nás Božie Slovo dôležité v každodennom živote? Dokazujeme túto dôležitosť skutkami? Oplatí sa to?

Podporujeme sa: V poslušnosti Bohu. Čo od nás chce Boh ako od spoločenstva? Pochopme to podľa Písma a konajme to spoločne.

Prosme za: Presbyterstvá. Nech vedú zbor ku organizovanej službe svetu podľa Božieho Slova.

23.3.

Prepadávame žiadostiam, alebo máme oblečeného Krista

Rimanom 13,14

Z detských čias si pamätám reklamu namalovanú na vráta: *Šaty robia človeka – Nehera šije šaty dobré.* Dnes vieme o obliekaní omnoho viac, móda diktuje svoje. Aj v Biblii je o oblečení napísané dosť veľa. Zaujímavý je Jákobov pokyn na začiatku novej etapy života: **Potom Jákob vyzval celú svoju rodinu: Odstráňte cudzích bohov, ktorých máte pri sebe, očistite sa a preoblečte sa** (1Mojž 35,2).

Jeden z najznámejších textov o obliekaní je v liste apoštola Pavla Efezským (Ef 4,24): **...a oblečte si nového človeka, stvoreného podľa Božieho obrazu v spravodlivosti a svätosti pravdy**, kde je reč o prezlečené zo starého, do nového.

Konkrétnejšie to rozpisuje v Ef 6,10-12: ***Napokon posilňujte sa v Pánovi a v sile jeho moci. Oblečte sa do plnej Božej výzbroje, aby ste mohli obstáť proti úkladom diabla. Veď náš boj nie je proti krvi a telu, ale proti kniežatstvám, mocnostiam, vládcom tohto temného sveta a nadzemským duchom zla...***

Problémy začínajú vtedy, keď sa tieto Pavlove pokyny snažíme uviesť do praxe a začneme sa pýtať: *A čo to vlastne znamená, obliecť sa v Krista? Ako to mám urobiť prakticky?* Už pri prvom uvažovaní pochopíme, že nejde o nijaké módne obliekanie, o to, že kresťania by sa mali obliekať nejakou ináč, ako neveriaci. (Takých pokusov bolo a podnes je v kresťanstve veľa). Ide skôr o správanie. O viditeľné správanie, ktoré vníma aj naše okolie. Pán Ježiš to naznačil (Mt 5,16): ***Nech tak svieti vaše svetlo pred ľuďmi, aby videli vaše dobré skutky a oslavovali vášho Otca, ktorý je v nebesiach!***

Lenže nie je to ani jednoduché a najmä nie ľahké. Ten istý apoštol Pavel to skúsil sám na sebe a napísal (R 7,22-25): ***Lebo podľa vnútorného človeka s radosťou súhlasím s Božím zákonom, ale vo svojich údoch vidím iný zákon, ktorý bojuje proti zákonu môjho rozumu a drží ma v zajatí zákona hriechu, ktorý je v mojich údoch. Ja úbohý človek! Kto ma vytrhne z tohto tela smrti? Bohu vďaka skrze Ježiša Krista, nášho Pána. A tak teda ja sám svojím rozumom slúžim Božiemu zákonu, ale telom zákonu hriechu.***

Pri tom obliekaní v Krista, či prezliekaní zo starého, do nového jednoznačne potrebujeme pomoc. Mne najmä teraz, keď som starší, občas pomáha pri obliekaní manželka. Zavše pri tom utrúsi poznámku: ... takto nemôžeš ísť medzi ľuďi. Spomínam si aj na skúsenosť z vojenčiči-

ny, kde platilo prísne pravidlo: Každý vojak si musí všímať vojaka pred sebou a upozorniť ho na chyby a nedostatky v oblečení. To aby armáda dobre vyzerala aj navonok.

Pri obliekaní v Krista nám pomáha sám náš Pán, ako to naznačil apoštol (R 7,25): ***Bohu vďaka skrze Ježiša Krista, nášho Pána.*** On nám zaslúbil aj posielala neustále Ducha Svätého. Vari práve kvôli tomu ustanovil aj cirkev, ako ústrednú kresťanskú módnú návrháreň pre naše správanie v Kristu. Pavel v liste Efezským hovorí dokonca hovorí o „výzbroji“, potom cirkev je aj „zbrojnica“.

Základ je to „v Krista“. Všetko ostatné sú iba „módne“ doplnky. Kristus nie je uniforma, iba základ správania. Na to nezabudnime.

On je dôležitý, lebo proti nám stojí silný nepriateľ: svet, diabol a telo. Dokonca aj vlastné telo a jeho žiadosti. Ono nás neraz v našej viere doslova „zrádza“ svojimi nápadmi a požiadavkami. Preto je dôležité vedieť a vždy mať naporúdzi to „v Kristu“. Ja zvyknem občas použiť aj to Pánovo: ***Odstúp satan!*** Prajem vám úspešne obliekanie v Krista. Pomáhajme si pritom navzájom.

Jozef Grexa

Modlitba: *Odpusť nám, Bože, že niekedy nás naše žiadosti ovládnú. Posilňuj nás na vnútornom človeku, aby sme odolávali a aby v nás mohla žiť a vládnuť Tvoja láska. Amen.*

Svedectvo: Ako ma Boh oslobodil, keď ma žiadosti držali v nejakej závislosti.

Rozhovor: Čo je skutočná sloboda? Sloboda tela, alebo ducha, ktorý nechce byť poviazaný závislosťami?

Podporujeme sa: V odolávaní pokušeniu. Modlime sa jeden za druhého. Za naše

slabé stránky, aby nás v tom On vystužil Svojím Duchom.

Prosme za: Psychiatrických pacientov, nemocnice a aby ľudia vedeli prijímať takýchto ľudí s pochopením a láskou.

30.3.

Naše spravodlivé konanie ukazuje, že sme narodení z Neho

1.Jána 2,29

Ako je to so spravodlivosťou v tomto svete? Na začiatku by sme sa mali pozrieť na spravodlivosť trochu bližšie. Čoskoro prideme na to, že je spravodlivosť moja a tvoja, spravodlivosť naša, ale aj spravodlivosť pre tých druhých. Zaujímavá je úvaha o tom, ako vnímam spravodlivosť osobne. Či mám pocit, že voči mne sú tí druhí spravodliví, alebo nespravodliví, či som ja spravodlivý voči druhým..

Niekedy je to so spravodlivosťou také komplikované, že sa v tom už ani nevyznáme. Pritom je to jednoduché, najmä keď začneme uvažovať o vlastnej spravodlivosti či nespravodlivosti. Uvažujem o tom, že keby mi Pán Boh odplácal každý deň podľa mojich zásluh a hodností, dopadol by som dosť biedne. A nielen ja, ale všetci ľudia. Pán Boh má však inú mieru pre spravodlivosť, Jeho spravodlivosť je spravodlivosť lásky, to je tá pôvodná spravodlivosť stvorenia. Spravodlivosť, ktorá nepotrebovala ani zákon, ani predpisy, ktorá žila láskou.

Biblia sa spravodlivosti venuje naozaj hojne. Vždy je to na prvom mieste spravodlivosť Božia, On je jej pôvodcom, ustanoviteľom, On ju postavil za základ zeme, spoločenstva ľudí. Najmä žalmy o nej rozprávajú neustále: Ž 7,18: **Chcem oslavovať Hospodina pre Jeho spravodlivosť a ospevovať meno Hospodina Najvyššieho.**

Ž 22,32: **Bude rozprávať budúcemu pokoleniu a hlásať budú Jeho spravodlivosť ľudu, ktorý sa narodí, že On to učinil.** Ž 33,5: **Spravodlivosť a právo miluje, milosti Hospodínovej je plná zem.**

Mnoho som o nej čítal, premýšľal. Tak som objavil aj to, čo písal apoštol Pavol do Ríma (R 2,11-15): **Lebo Boh neuprednostňuje nikoho. Lebo tí, čo hrešili bez zákona, bez zákona aj zahynú. Ale tí, čo hrešili, majú zákon, skrze zákon budú súdení. Lebo nie tí sú spravodliví pred Bohom, ktorí zákon počúvajú, ale tí budú ospravedlnení, ktorí ho plnia. Veď keď pohanovia nemajú zákona, od prírody činia, čo požaduje zákon, nemajú zákona, sami sú si zákonom ako takí, ktorí dokazujú, že im je konanie podľa zákona vpísané do srdca. O tom im súčasne vydáva svedectvo svedomie a ich myšlienky, keď sa navzájom obžalávajú, ale aj obraňujú.**

Boh o spravodlivosti nielen hovorí, On ju vložil do ľudského srdca, dnes by sme povedali, že ju vpísal do našej genetiky. Do genetiky každého človeka, ktorý prichádza na svet. S pocitom spravodlivosti sa rodíme, objavujeme ju už v malých deťoch a potom čoraz viac a viac v celej spoločnosti. Poznajú ju aj pohanovia, aj tí, ktorí nič nevedia o Bohu. Občas som mal v živote takú skúsenosť, že som stretával ľudí, ktorí hovorili o sebe, že sú neveriaci, neprejavovali nijakú zbožnosť, ale veľmi sa usilovali o spravodlivosť. Snažili sa pomáhať ľuďom odkázaným na pomoc, zasadzovali sa za spravodlivosť nielen pre seba, ale aj pre druhých, okolie ich vnímalo ako spravodlivých. Boh naozaj založil svet na spravodlivosti, a to tak, že ju vpísal do srdca každému človeku.

Túto skutočnosť však narušil hriech. Hriech zničil ten vzácny základný cit

v človeku, deformoval ho, pokazil a dnes vidíme okolo seba žalostný výsledok. Preto musel prísť Syn Boží, aby spravodlivosť obnovil, aby obnovil ten zápis v ľudskom srdci. A Pán Ježiš to aj vykonal. Hneď na začiatku hovorí (Mt 5,20): **Lebo hovorím vám: Ak vaša spravodlivosť nebude dokonalejšia ako zákonníkov a farizejov, nikdy nevojдете do kráľovstva nebeského.** Prináša novú, vlastne pôvodnú spravodlivosť (R 3,21-24): **Ale teraz sa bez zákona zjavila spravodlivosť Božia, ktorú dosvedčujú zákon i proroci, a to spravodlivosť Božia z viery v Ježiša Krista všetkým veriacim; lebo niet rozdielu: Všetci totiž zhrešili a nemajú slávy Božej, ale ospravedľňovaní sú zadarmo z Jeho milosti skrze vykúpenie v Kristovi Ježišovi...** To je tá pôvodná spravodlivosť lásky, založená na láske, odpustení a zmierení.

A tak svedectvom o našom kresťanstve je naše správanie. Správanie založené na

novej spravodlivosti, ktorú v nás obnovil Pán Ježiš. On nám ju nanovo vpísal do srdca – spravodlivosť lásky, odpustenia, zmierenia. Kresťan nie je pasívny, ľahostajný, ale vždy zareaguje tam, kde sa deje nespravodlivosť. A sám sa usiluje, aby spravodlivosť bola viditeľná aj v jeho osobnom živote.

Jozef Grexa

Modlitba: *Ďakujeme, Bože, že si dobrý a dobro chceš šíriť aj skrze nás. Prosíme, konaj cez nás Svoje dobré dielo a šír tak lásku, ktorú svet veľmi potrebuje. Amen.*

Svedectvo: Ako Boh ovplyvňuje môj život.

Rozhovor: Vidíme, že Boh cez nás pôsobí a koná viac dobra, ako sme schopní?

Podporujeme sa: V konaní dobra. Pozerajme okolo seba, kto ho potrebuje, modlime sa, aby nás Boh viedol a konajme z lásky.

Prosme za: Vládu a úrady. Aby boli stále viac a viac stelesnením Božej práce pre svet.

Nenechajme si unaviť vieru a lásku

1 Korintským 13,7: *Láska ... všetko znáša, všetkému verí...*

V dnešnej dobe každý chce vieru ľudí. Dokonca sú platení odborníci, ktorí ju tvoria v davoch, aby niečo dosiahli. Veď to poznáte – jedni tvrdia: „Verte nám. Tí druhí nás utláčajú“, druhí zasa: „Tí prví nás ničia, uverte nám!“ Tvoria o tom príbehy, dojímavé fotky, či videá a púšťajú do sveta.

Áno, niektoré z nich sú pravdivé, prípadne aspoň čiastočne pravdivé a prikrášené. Niektorým treba aj veriť. Ale nenechajme sa vťahnuť do pasce každej „konšpiračnej teórie“. Nepotrebujeme to. Verme hlavne Ježišovi. Konajme skutočné dobro skutočným ľuďom okolo seba.

Jasné, že niekedy je dobré aj poslať mail, či facebookový status k otázkam tohto sveta, pokiaľ vieme, že je to potrebné kvôli láske. Napríklad musíme upozorňovať na konzum, ktorý drancuje prírodu a nakoniec povedie ku katastrofe. Ale mnohé správy šíriť nemusíme, hoci vyzerajú veľmi dojemne a **srdcervúco**. Veď ich písali odborníci, ktorí vedia **rozorvať srdcia** manipuláciou.

Svet je naozaj zložitý. Chce nás unaviť zbytočnosťami, aby sme nekonali skutočnú lásku. Chce aby sme uverili všetkému možnému, len aby nám už neostal čas veriť Ježišovi.

Verme Mu viac a viac. Trávme s Ním čo najviac času. To sa dá nielen v komôrke, ale aj pri konaní dobra v láske. On nás povedie aj cez tieto rozbúrené vlny informácií a dezinformácií.

Peter Dubec

Svedectvo

Vyrastala som v rodine alkoholika. Mama bola úprimne veriaca evanjelička, pravidelne chodila do kostola a zúčastňovala sa cirkevného života. Robila aj kostolníčku. Bibliu sme však doma nemali.

Napriek tomu ma mama učila modliť sa, chodila som na besiedku, dorast, mládež – kde sa s nami brat farár najprv pomodlil, prečítal niečo z Biblie a potom sme čítali nejakú knižku, hrali sme sa rôzne hry. Chodila som na náboženstvo, konfirmáciu. Verila som, že Boh je, modlievala som sa *Otče náš* a bola som hrdá na to, že chodím do kostola. Zakladala som si na svojej viere. Bolo to v čase totality, kedy náš triedny učiteľ v nedeľu stál na námestí pri kostole a zapisoval si, kto ide do kostola. Keďže som bola v škole dosť aktívna – chodila som na recitačné preteky, recitovala som na svadbách, tak nútil mamu, aby som na náboženstvo nechodila. Mama však na nich vždy nakričala, že ma živí ona a škola nebude rozhodovať o tom, či tam môžem chodiť, alebo nie. A tak v pondelok ráno v škole mi triedny vždy vykričal, že som zase bola v kostole. Ale mne to nevadilo a vždy som mu povedala, nech si to vybaví s mojou mamou. Bola som však presvedčená, že mám tú správnu vieru a že mi to stačí. Bola som však **hriešne ubezpečená**, ako hovorí Božie Slovo. Moje srdce bolo ďaleko od Pána Ježiša a Jeho obete na kríži.

Po skončení základnej školy som prišla do Bratislavy. Aj tu som vyhládala kostol a v nedeľu som chodila do kostola, často aj po prebdenej noci na tancovačke.

Svoj život som mala krásne naplánovaný a moje plány mi vychádzali. Nepočítala som však s tým, že Pán Boh o mne vedel, že ma miluje a môj život chce plánovať ON.

Prišiel deň, keď sa mi môj krásne naplánovaný život zrútil a ja som bola nešťastná a nevedela som ako ďalej. Vtedy mňa a moju priateľku pozvala kolegyňa na mládež na Legionársku. Bolo to po roku 1968, keď sa situácia trochu uvoľnila. Stále sme jej hovorili, že veď niekedy pôjdeme, ale veľmi sa nám nechcelo. A tak raz v sobotu prišla na internát pre nás. Boli sme veľmi prekvapené, čo nás tam čakalo. Boli tam mladí ľudia, ktorí si čítali Bibliu, hovorili o svojej viere, o vzťahu s Pánom Ježišom, ktorého nazývali svojim Spasiteľom.

Ja som sa však veľmi zatvrdila v srdci a presvedčala som samu seba, že mne moja tradičná viera stačí a nič viac nepotrebujem. Mladí hovorili, že ich životy riadi Pán Ježiš a to som ja nechcela. Svoj život som si chcela riadiť aj naďalej sama. Ale čo sa zmenilo – začali sme si aj s priateľkou čítať Bibliu a začali sme pravidelne chodiť na mládež.

Raz, keď som odcestovala na víkend domov a moja priateľka zostala v Bratislave, keď som sa vrátila, privítala ma slovami: *Teš sa so mnou, ja som uverila v Pána Ježiša – stal sa mojím Spasiteľom*. Vtedy akoby som počula hlas: *A čo ty?* Stále som sa však bránila. Uvedomovala som si, že ak svoj život vložím do rúk Pána Ježiša, tak ho už nebudem môcť riadiť sama, a to sa mi nepáčilo. Cítila som, že by som to mala urobiť, ale stále som sa tomu vnútorne bránila. Chcela som ísť svojou vlastnou cestou – aj veriť, aj žiť so svetom.

Tento boj som prežívala celý týždeň. Božie Slovo ku mne hovorilo aj v sobotu na mládeži – ale vzdorovala som.

Do nedele rána som však mala sen: Išla som po krásnej širokej ceste. Na jednej strane stál Pán Ježiš, vystieral ku

mne ruky a hovoril mi **POĎ!** Ja som však skríkla **NIE!** a otočila som sa na druhú stranu. Horel tam hrozný oheň, plamene šlahali a chceli ma pohltiť. Išla z neho hrôza. Skríkla som **NIE!** Otočila som sa na druhú stranu a tam mi Pán Ježiš podával ruky a hovoril **POĎ!** Znova som skríkla **NIE!** Toto sa opakovalo niekoľkokrát, až som sa zobudila uprostred noci. Bola som sama na izbe, úplne spotená a vystrašená z hrôzy, ktorú som videla. Vtedy som pochopila, že je len jedna cesta. Buď pôjdem s Pánom Ježišom, alebo so svetom. Žiadna pekná stredná cesta neexistuje. Buď sa rozhodnem pre Pána Ježiša a bude mojím Pánom – alebo pre život vo svete.

V nedeľu večer sme chodievali na Večierne do kostola a po nich sme mali modlitebné stretnutie. V kostole zaznievalo Slovo, ktoré ku mne veľmi hovorilo. Bratia a sestry sa za mňa modlili. Ja som v sebe prežívala ťažký boj a nechcela som ustúpiť. Spievala sa pieseň:

Ježiši drahý, poklad môj, spasenia môjho základ zdroj, po Tebe túžim úprimne, zjav sa mi, Pane, buď pri mne.

Prosím Ťa na stotisíckrát, ach, Pane, ku mne sa obráť. By si ma v smútku potešil a z trápenia vyslobodil.

Ó Ježiši, ó Ježiši.

Táto pieseň sa dotkla môjho srdca, rozplakala som sa. Moji bratia a sestry za mňa bojovali na modlitbách. A tak na modlitebnej chvíľke **som vložila svoj život do Božích rúk. Pána Ježiša som prijala za svojho Spasiteľa, ktorý za mňa zomrel na dreve golgotského kríža. Videla som môj hriešny život a nechala som ho obmyť krvou môjho drahého Spasiteľa. Už som sa nebála vložiť svoj život do Jeho rúk. Naplnila ma veľká radosť a pokoj, ktorý som dovtedy nepoznala.** Získala som veľa nových priateľov – bratov a sestry –, s ktorými sme si bližší než s pokrvnou rodinou. A ich priateľstvo a láska pretrváva doteraz.

Tento svoj krok som doteraz neofu- tovala a vyznávam, že to bolo to najlepšie v mojom živote.

V čase totality som pracovala ako referentka na odbore sociálnych služieb, ktorý patril pod kádrový odbor. Každý, kto pracoval v administratíve, musel vyplniť dotazník, kde boli aj otázky typu: *Ste vysporiadaná s náboženskou otázkou? Ak nie, tak ďalej pokračovalo: Chodíte do kostola? Boli ste pokrstená? Konfirmovaná? Sobášená v kostole? Máte pokrstené deti?...* Na každú otázku som pravdivo odpovedala a ešte som napísala: *Zúčastňujem sa všetkých náboženských akcií v cirkevnom zbere.* Čakala som, čo sa bude diať, ale verila som, že Pán Boh sa o mňa postará aj keď by ma vyhodili z práce.

To sa však nestalo a pracovala som tam ďalej aj po rozhovore s našou kádrováčkou. Moju vieru akceptovali, čo bol v tom čase zázrak.

Pán Boh mi daroval aj úprimne veriaceho manžela, za ktorého Mu veľmi ďakujem, lebo mi je a bol v živote veľkou oporou. Na svadobnom oznámení sme mali veršik zo Žalmu 33,22: **Nech je, ó Hospodine, Tvoja milosť nad nami ako očakávame na Teba.**

Na odbore, kde som pracovala, som svadobné oznámenie dala, ale na kádrový odbor nie. Myslela som si, že môjho námestníka to zaujímať nebude. Ale keď som sa vrátila zo svadobnej cesty do práce, môj vedúci mi hovorí: Námestník je urazený, že ste mu neposlali oznámenie, *že či sa hanbíte za biblický veršik? Ved' aj on je bývalý luterán.* Tak som sa musela ísť ospravedlniť, s výslužkou zo svadby. Zaujímavé je, že po revolúcii začal aj s manželkou chodiť do kostola a raz, keď sme spievali na bohoslužbe v kostole, prišiel po skončení za mnou. Odvtedy sme sa s ním a jeho manželkou stretávali v kostole. Takéto predivné sú Božie cesty.

V práci som nemala problémy ani s krstom našich dievčat. Iným robili problémy, lebo krstili tajne a potom si ich kádrováčka predvolala a robila im problémy. U nás to bolo jasné.

Keď mala naša druhá dcéra tri roky, nastúpila som po materskej do práce. Po mesiaci však vážne ochorela moja mama a potrebovala celodennú opateru. Peniaze sme potrebovali – ako každá mladá rodina. Modlili sme sa za to a cítila som, že sa máme o ňu postarať a dôverovať Pánovi. Previezli sme ju k nám do nášho trojizbového bytu, v práci som požiadala o neplatené voľno a zostala som doma. Opatrovala som ju tri a pol roka. Ale Pán sa o nás naozaj staral a napriek tomu, že sme žili z jedného platu a maminho veľmi nízkeho dôchodku, nikdy sme nemali nedostatku, ani sme si nemuseli požičiavať peniaze na prežitie. Naplnilo sa pri nás slovo z 1. Petra 5,7: **Na Neho uvalte všetky svoje starosti, lebo ON sa stará o vás.**

Do toho prišla revolúcia a mňa v zamestnaní vyzvali, aby som nastúpila do práce. Od mamy som však odísť nemohla. Musela som dať výpoveď a tak som po zrušení nášho pracoviska nedostala ani žiadne odstupné. Ale náš nebeský Otec sa o nás staral a stará až doteraz.

Keď som už mohla nastúpiť do práce, naše pracovisko už bolo zrušené a tak som si hľadala miesto a modlili sme sa za to, aby som nejaké zamestnanie našla. A doslova mi ho Pán daroval. Raz zazvonil doma telefón, volal nejaký pán z Národnej banky Slovenska, že zakladajú nový odbor a potrebuje zamestnancov, aby som prišla na pohovor. Kontakt na mňa mu dala jedna sestra z nášho cirkevného zboru, ktorá vedela, že si hľadám prácu. Vtedy to bolo veľmi dobré zamestnanie so slušným príjmom a mnohí sa ma pýtali, ako som sa tam dostala. Mohla som iba povedať, že som tú prácu dostala **od nášho nebeského**

Otca, ktorý sa o Svoje deti vždy postará, ak Mu dôverujeme. Mala som veľmi dobrú prácu a pracovala som tam až do odchodu na dôchodok. Okrem toho manžel dostal ponuku pracovať v zahraničí a tak nám naozaj Pán požehnal a vyhradil aj stratu.

Brat farár, ktorý nás sobášil na Legiónárskej, si vybral text z listu Filipským 4,4-7: **Radujte sa v Pánu vždycky! Opakujem: radujte sa! Vaša dobrotnosť nech je známa všetkým ľuďom. Pán blízko! O nič nebuďte ustarostení, ale vo všetkom s vďakou predkladajte Bohu svoje žiadosti vo všetkých svojich modlitbách a prosbách. A pokoj Boží, ktorý prevyšuje každý rozum, bude hájiť vaše srdcia a vaše mysle v Kristovi Ježišovi.** Tento text sa mi zdal veľmi zvláštny, veď sme boli mladí, plní radosti, ale čím sme boli starší, tým viac sme cítili, že je to to správne slovo pre nás a Pán nám ho dosť často pripomínal.

Aj minulý rok v ťažkých zdravotných skúškach sme ho aj ja aj manžel dostali ako veršik do nového roka. Často prosíme aj slovami žalmu, ktorý sme mali na našom svadobnom oznámení – **Nech je, ó Hospodine, Tvoja milosť nad nami ako očakávame na Teba.**

V živote nám však Pán dal prežiť aj veľmi ťažké chvíle. A vyznávam s Jóbom: **Lebo pred čím som sa strachom chvel, to ma zastihlo, a čoho som sa strachoval, to ide na mňa** (Jób 3,25).

Naša skúška začala narodením nášho vnúčika, ktorý sa narodil predčasne, mal zdravotné problémy, prestal dýchať, bol napojený niekoľko dní na umelé dýchanie a mal dierku v srdiečku. Jovali sme za neho na modlitbách a moja dcéra mi povedala: *Mami, je na svete iba niekoľko dní a modlí sa za neho po Slovenska.*

Naše modlitby boli vypočuté. Pán ho uzdravil a máme krásneho zdravého,

životaschopného vnúčika, z ktorého sa veľmi tešíme. Potom prišla moja choroba a operácia našej staršej dcéry.

Pri mojich 60. narodeninách som si na pozvánku vybrala text zo Žalmu 71: *Lebo Ty si mi nádejou, Pane Hospodine, Tebe dôverujem od svojej mladosti. Nezavrhni ma v čase staroby a keď mi sila mizne, Ty ma neopušť. Som ako zázrak pre mnohých, ale Ty si mi pevným útočišťom.* – Toto slovo naozaj platí o mne už od môjho narodenia.

Narodila som sa v siedmom mesiaci a vážila som 1,35 kg. Nebola by som prežila, ale vďaka tomu, že v nemocnici v roku 1950 mali prvý inkubátor a vďaka starostlivosti mojej mamy mi Pán Boh už pri narodení **druhýkrát** daroval život.

Keď som mala rok, vliezla som do vane so studenou vodou a keď ma našli, bola som modrá od zimy, dostala som silný zápal pľúc a lekári povedali rodičom, aby sa pripravili na to, že neprežijem. Vtedy jeden z lekárov povedal otcovi, že za peniaze môže zohnať liek – bol to penicilín a ten mi zachránil život. **To bolo tretíkrát, čo mi Pán Boh daroval život.**

Čakali sme naše druhé dieťa – náš syn však zomrel vo mne, narodil sa predčasne, mŕtvy, jeho telo sa už vo mne začalo rozkladať. Ja som nedostala žiadny zápal, ani teploty, čo lekári nevedeli pochopiť. Neskôr som sa dozvedela, že kolegyňa prežila to isté, museli ju operovať a už nikdy nemohla mať deti. Nám sa však potom narodila ešte druhá dcéra. V práci som sa neskôr dozvedela, že kolegova jediná dcéra čakala dieťa, dieťa odumrelo a ona zomrela spolu so svojím dieťaťom. **To bolo štvrtýkrát.**

V živote som najväčšiu hrôzu mala z operácií. Dokonca som povedala, že by som zomrela od strachu skôr, než by ma operovali. Prežila som ich štrnásť. Aj na onkológii – vďaka Bohu, nebolo to pozitívne.

Pred touto operáciou som dostala uistenie z Božieho Slova – zo Žalmu 16,8-11: *Stále si staviam Hospodina pred seba. Keď mi je po pravici, nesklátim sa. Preto sa teší moje srdce a jasá moja duša, aj moje telo prebývať bude bezpečne. Lebo ma neponecháš v ríši smrti a svojmu zbožnému nedáš vidieť jamu. Ty mi dáš poznať cestu života, pred Tvojou tvárou je sýtosť radosti, vo Tvojej pravici je večná blaženosť.*

V mojom živote naozaj platí, že som ako zázrak, ale ON mi je pevným útočišťom.

A to som vtedy ani netušila, akú cestu skúšky Pán Boh pre mňa a moju rodinu pripravil. V novembri 2015 som dostala chrípku, vysoké teploty, potom zápal hrubého čreva, ktoré mi prasklo. Záchranka ma odviezla do nemocnice, kde ma museli urýchlene operovať. Manželovi povedali, že ak prežijem 48 hodín, tak budem žiť. Doslova som bojovala o život. Uvedomovala som si aj ja, že stojím pred bránou večnosti a musím **byť pripravená stretnúť sa s mojím Pánom.** Uvedomovala som si, že mám prázdne ruky – ale aj to, že Pán Ježiš zomrel za moje hriechy a Jeho krv ma očistí od každého hriechu a v Jeho obeti sa môžem postaviť aj pred nášho nebeského Otca, o ktorom Písmo hovorí, že je trikrát svätý! Modlila som sa, ak je to Jeho vôľa, aby ma uzdravil, ak nie, aby som bola pripravená odísť, a môjho manžela aj deti som vložila do Jeho rúk.

Moja choroba trvala od novembra 2015 do januára 2017. Po prasknutí hrubého čreva, keď mi zachránili život, mi urobili vývod, čo nebolo jednoduché – musela som sa s tým vyrovnáť, ale vďaka Bohu, bolo to len dočasné riešenie. Pri druhej operácii mi stómiu zanorili a po prepustení domov sa chvíľu zdalo, že všetko bude v poriadku. No po troch dňoch sa mi na bruchu vytvorili otvory

a začala mi z nich vytekať stolica. Znova som bola hospitalizovaná a následne tretíkrát operovaná, lebo črevo sa pretrhlo a museli to zašívať. Po prepustení z nemocnice sa zdalo, že všetko bude v poriadku. Ale po niekoľkých týždňoch sa zase v bruchu otvorilo šesť dier – tzv. fistule a začal z nich vytekať hnis. Zistilo sa, že mi pri operácii zanesli baktériu pseudomonas, ktorá vytvára v bruchu pod kožou kanáliky – nedalo sa to liečiť antibiotikami, lebo nezaberali, a tieto sa museli vybrať operačne, a tak ma znova operovali v januári 2017. Lekár mal z tej operácie veľké obavy, lebo sa bál, že pri tom môže zarezať do čreva, čo by znamenalo koniec. Povedala som mu, že som veriaca, smrti sa nebojím a ak je to Božia vôľa, tak budem žiť, a keby som aj zomrela, moja rodina ho určite žalovať nebude. Vďaka Bohu – operácia sa podarila. V máji som bola operovaná piatykrát, lebo som mala popraskanú brušnú stenu – herniu. Bola to 3,5-hodinová operácia, vďaka Bohu podarila sa a všetko je v poriadku. Viem, že som v Božích rukách a Jeho moc sa v mojej slabosti dokonáva.

Toto bol v skratke priebeh mojej choroby.

Ale to najdôležitejšie poviem teraz. Moja rodina (manžel, dcéry, zať), za ktorú som veľmi Pánu Bohu vďačná, ma niesla na modlitbách. Ďakujem za môjho manžela, ktorý sa o mňa veľmi staral. Všetko musel zabezpečovať v domácnosti – dokonca sa učil aj variť, niekoľkokrát denne mi musel brucho preväzovať, čistiť a umývať moje zapáchajúce rany. Nebolo to príjemné – najprv stolica – potom hnis. Robil to s láskou a bez repantia a ešte ma aj posilňoval a utešoval. Počas mojej hospitalizácie som preživala úžasný pokoj, silu a dôveru, že som v Božích rukách a nič sa nedeje bez Jeho vôle. Veď On má spočítané aj moje vlasy na hlave...

Na internete bežali za mňa 24-hodinové modlitby. Zapojili sa bratia a sestry z celého Slovenska. Tiež modlitebné spoločenstvo pri našej cirkvi, moji priatelia – bratia a sestry z nášho zboru. Modlil sa aj cirkevný zbor v nedeľu v kostole. **Bola som ako ten porazený, ktorého priatelia niesli k Pánovi Ježišovi a On ho uzdravil. Modlitba má úžasnú silu a moc.** Len my na to často zabúdame a pripravujeme sa tak o zázraky v našich životoch.

Pri hospitalizácii sa stále pridružovali nejaké komplikácie – tak, že už aj docent povedal: „*Na vás tuším padá všetko nešťastie sveta.*“ Ja som však cítila ten Boží pokoj. Cítila som, že Pán Ježiš je pri mne, dáva mi silu a podopiera ma. Dokonca jeden lekár o mne povedal, že ma obdivuje, ako to všetko s pokojom zvládam, že keby mal ležať na mojej posteli, už dávno by bol na psychiatrii. Tá sila však nebola zo mňa. Bola od Pána. Najviac ma posilňovalo Božie Slovo, ktoré úžasne ku mne hovorilo. Sestry mi posielali SMS s Božím Slovom, ktoré som si čítala a ktoré ma veľmi posilňovalo a dávalo mi silu bojovať. Napríklad z Jeremiáša 32,26: ***Ja som Hospodin, Boh každého tela. Či je pre mňa niečo nemožného? Pane, Ty môžeš všetko – aj ma uzdraviť.*** Izaiáš 53,4-5: ***Ale On niesol naše – moje nemoci, vzal na seba naše – moje bolesti. My sme sa nazdali, že je zasiahnutý, Bohom bitý a strápený. Ale On bol prebodnutý pre naše – moje priestupky, zmučený pre naše – moje nepravosti On znášal trest za nás – môj pokoj, Jeho javami sa nám – aj mne dostalo uzdravenia. Haleluja!***

Staršia dcéra mi povedala: *mami, keď som sa za teba modlila, dostala som Slovo, že budeš uzdravená – ale bude to dlho trvať*, a kázala mi prečítať si Slovo zo Skutkov apoštolov 27. kapitulu o tom, ako apoštol Pavol išiel loďou, strosko-

tali, lebo na mori bola veľká búrka, a nakoniec boli zachránení.

Napriek všetkému, čo sa v mojom – našom živote stalo, môžem vyznať, že **len dobré a milosť ma sprevádzali po všetky dni môjho života.**

Život bez viery, bez Boha, Pána Ježiša – môjho Spasiteľa – by nemal zmysel. On je tou pevnou kotvou; prístavom, ku ktorému sa môžem utiekať; ktorý mi rozumie; miluje ma tak, ako nikto na svete; odpúšťa mi moje hriechy a dáva mi večný život. Lebo Pán Ježiš odišiel, aby nám pripravil miesto, a tam, kde je ON, tam budeme aj my. **TO JE NAŠA ISTOTA!** Aj keby prišla akákoľvek skúška v živote.

Nebojte sa zveriť svoje životy do Jeho rúk. Jedine s Ním má život zmysel. Jedine s Ním bude náš život radostný, šťastný a požehnaný a bude mať naozaj zmysel. Veď ON každého z nás pozná po mene a vie, čo každý jeden z nás potrebuje, a nedá nám viac, než vládžeme znieť. Je však dôležité, aby sme žili podľa Jeho vôle a slúžili každý tými darmi, ktoré nám dal, a nenechávali sme si tú dobrú správu len pre seba. **Pán je blízko.** Čas sa kráti a tak ho správne využívajme v našich životoch.

Józua 24,15: **Vyvolte si dnes, komu chcete slúžiť. Ja však a môj dom budeme slúžiť Hospodinu. Amen.**

Anna Schvarcová

...ČI SA SNAŽÍM ĽUĎOM ĽÚBIŤ SA?...

(Galatským 1,10b)

Kolkokrát sa už stalo v tvojom živote, že si sa chcel zapáčiť človeku, a keď to nedopadlo podľa tvojich predstáv, upadol si do smútku. Tak si vlastne povolil svojim pocitom, aby ťa ovplyvňovali. Nakoľko žijeme v tele a podliehame aj duši, teda cítíme, myslíme a chceme. Nie je to vždy jednoduché a náš boj musí byť naozaj: duch proti telu a duši.

My, ženy, sme ešte citlivejšie, reagujeme niekedy až prehnane presýtené emóciami, ale nič s tým už neurobíme, podliehame tomu viac než muži, či sa nám to páči a či nie. A prečo toto vôbec píšem? Na povzbudenie seba aj iných.

Keď som zostala niekedy nepochopená od ostatných, dosť som to prežívala, a tak mi Pán Ježiš otvoril oči:

„Keď som prichádzal na osliatku do Jeruzalema, ľudia mi kládli palmové listy pred nohy a kričali mi na slávu, oslovujúc ma Kráľom izraelským a volajúc mi Hosana. A prešlo len pár dní a ľudia ma odsúdili ako posledného zločinca, plúvali na mňa, bili a nakoniec ma potupne popravili.“

Pán Ježiš zažil vo Svojom živote prijatie, ale aj hlboké odvrhnutie a odsúdenie od ľudí. Ale nebol závislý od mienky ľudí. Bol v úzkom spoločenstvo so Svojím nebeským Otcom a bol Mu poslušný. Nenadúval sa pýchou, keď Ho chválili a neupadol do beznádeje, keď Ho hanili. Nastavoval Svoje líce rovnako pochvalám, ako aj fackám a neovplyvňovalo to Jeho misiu.

A tak my, veriaci, čo očakávame? Túžime po prijatí, sláve a uznaní, alebo sa nám páči byť nepochopení a vylúčení? Tak, ako sa správal náš Pán, by sme sa mali aj my. Keď nás chvália, mali by sme sa schovať do Jeho náruče, a rovnako, aj keď nás odmietajú. Musíme si uvedomiť, že náš život nezávisí od mienky druhých, ale závisí jedine od mienky Toho, ktorý nás stvoril, povolal a vykúpil. Volajme k Nemu, aby sa nad nami zmiloval a daroval nám charakter Svojho milovaného Syna!

Alica Pipperová

Spomienka na Mirka Mariaša

Ani sa mi nechce veriť, že 2. decembra 2018 uplynulo už desať rokov, ako sme sa rozlúčili s mojím manželom doc. Miroslavom Mariašom. Ten čas tak neuveriteľne letí!

Stále mám v živej pamäti posledné dni a mesiace jeho života, keď sme s ním prežívali veľmi ťažké chvíle boja s rýchlo postupujúcou ťažkou chorobou spojenou následne aj s ochrnutím.

Pamätám sa, aký bol Mirko statočný. Nestážoval sa, ani nenariekal nad svojím údelom. Dokonca sa to snažil ešte druhým uľahčiť. Ľudí okolo seba neraz povzbudzoval a potešoval a snažil sa im do posledného dychu pomáhať. S dojatím si spomínam na posledný deň jeho života, keď mi doobeda už veľmi slabý a s prerývaným dychom dával rady, ako si mám vybaviť dôchodok (vdovský!). Vraj ani na toto nezabudni, ani na toto... A to už ledva rozprával.

Poobede, keď ho bol navštíviť bratranec s manželkou, ešte on ich potešoval: „*Nebojte sa, bude dobre...*“

Ten posledný deň Mirkovho života bol inak celý veľmi zvláštny. Najšokujúcejšie bolo, keď mi okolo obeda, tesne pred mojím odchodom z nemocnice, Mirko povedal: „*A daj mi urobiť kríž.*“ Veľmi ma to zarazilo, lebo Mirko nikdy o krížoch nehovoril. A priznám sa, vôbec som mu vtedy nerozumela. Tým, že som bola zameraná hlavne na to, ako mu poslúžiť v nemocnici, v prvom momente mi napadlo, či nechce niečo doniesť do nemocnice. Tým, že mu už bolo aj ťažšie rozumieť, napadlo mi, či som snáď zle nerozumela – žeby chcel doniesť krížovku...?

„*Aký kríž?*“ opýtala som sa bezradne. „*Taký drevený,*“ zaznela odpoveď. Bola som v tom momente riadne vedľa a vôbec som nechápala, o čo mu ide. Žeby chcel zavesiť drevený kríž na stenu?! Ale to mi s Mirkom vôbec nešlo dohromady. Čože to teda chce?

„*Aký drevený?*“ Nechápavo som sa opýtala. Mirko už začal byť trochu nervózny a dosť podráždene odpovedal: „*No taký latkový.*“ A prekrížil si pritom prsty na rukách do tvaru kríža. A ešte smutne dodal: „*Aby sa bolo o čo oprieť.*“

Uf! Až teraz mi došlo, že chce, aby sme mu dali urobiť kríž na hrob. Vedel, že umiera, lebo v poslednom čase ho viackrát kriesili počas vážnych hypoglykémii a stav sa mu neustále zhoršoval.

Stratila som reč. Čo teraz? Čo mu povedať? Zahabkala som: „*Chceš sa pomodliť?*“ „*Nie,*“ znela odpoveď. „*Tak sa modli sám,*“ vyhrkla som bezradne, nevediac, čo mu povedať a ako mu pomôcť. „*Dobre,*“ povedal ticho Mirko. Objala som ho: „*Mám ťa rada.*“ A so slzami v očiach som sa s ním rozlúčila. Nevedela som, že to bol náš posledný rozhovor.

Na chodbe ma pristavila a tiež mierne šokovala pani primárka interného oddelenia. „*Pani Mariašová, dnes ráno na vizite bol váš manžel v tvári veľmi vydesený.*“ Mirko, vydesený? To mi teda vôbec nešlo do hlavy, že by môj racionálny, vysoko vzdelaný a maximálne vyrovnaný muž mohol byť z niečoho vydesený. Takže úplne spontánne zo mňa vyhrklo: „*Môj manžel a vydesený?!*“ Primárku zjavne urazilo, že pochybujem o jej slovách (inak to bola tiež racionálna a veľmi vyrovnaná osôbka)

a už trochu ostrejšie odpovedala: „*Áno, veľmi vydesený!*“

Zarazená som cestou z nemocnice rozmýšľala, z čoho už len mohol byť môj manžel tak veľmi vydesený. A ešte chcel – pre mňa úplne nepochopiteľne, aby sme mu dali urobiť kríž na hrob – aby sa vraj bolo o čo oprieť.

A vtedy sa mi súvislosti začali spájať ako puzzle. Spomenula som si na príbehy ľudí, ktorí sa dostali na hranicu života a smrti a videli nádherné nebo, alebo strašlivé peklo. A niekedy im Boh ukázal oboje.

Mirko už bol tiež viackrát na hranici života a smrti, keď ho museli kriesiť z kómy. Čo keď sa už dostal o niečo ďalej a uvidel pri tom niečo strašné, a preto bol taký vydesený?!

Mirko vždy suverénne tvrdil: „*Po smrti nič nie je! Zomrieme a – koniec. Žiadne nebo a peklo neexistujú! To si vymysleli farári, aby strašili ľudí a mohli ich tak manipulovať.*“

Čo keď ho Boh vyviedol z omylu a ukázal mu, že to tak nie je? Čo keď uvidel, že aj na tej druhej strane čosi predsa len je? Tým, že odmietal Boha, nemohol ísť k Bohu do nebeského kráľovstva. Boh nie je násilník a nasilu nenúti ísť do svojho kráľovstva žiadneho človeka. Tam sú len „dobrovoľníci“ – tí, čo to chceli a skutočne o to stáli. Takže je jasné, že ak niečo uvidel, muselo to byť niečo iné – a strašné. A preto asi chcel kríž...

Bolo mi jasné, že Mirko potrebuje a hľadá duchovnú pomoc a ja mu ju neviem poskytnúť. Ale koho mu poslať? Vďaka Bohu, Mirko v tom čase už poznal nášho petržalského pána farára, ktorý chodieval navštevovať chorých do nemocnice. Raz sa ma opýtal, či nemá navštíviť aj Mirka. Povedala som, že sa

Mirka opýtam. Ten vyhlásil, že ak sa farár bude nudiť, nech príde. Neskôr sme sa na tom bavili s deťmi – že on sám sa veľmi nudil, keď celé dni ležal ochrnutý na posteli, ale takto to decentne zaonačil.

Viem, že sa potom asi trikrát stretli. Prvýkrát sme tam boli aj my s deťmi. Prežili sme spolu veľmi milý čas. Mirko si s farárom navzájom veľmi dobre rozumeli. Pospomínali sme všetko možné – aj košík, v ktorom sme na faru pred rokom doviezli sadenice jahôd. Mirko, ktorý nebol nikdy veľavravný, si zaspomínal, ako s týmto košíkom volakedy chodili s mamou na trh nakupovať, a tak sa rozhovoril, že asi po pol hodine sa začal ospravedlňovať, že pána farára zdržuje. Ten ho presviedčal, že nie. Mirko však asi mal výčitky svedomia, lebo keď pred odchodom pán farár povedal: „*No, keď už som ten farár, tak sa aspoň pomodlime*“ – náš neveriaci tatinko ešte aj ruky zopál. Potom ho bol ešte pán farár sám navštíviť a spolu sa vraj modlili.

Nuž, vediac, že si Mirko s pánom farárom celkom dobre rozumel, a že on je momentálne moja jediná nádej, som z nemocnice utekala na faru. Vďaka Bohu, naši farárovci boli doma a s láskou ma prijali vo svojom byte. Všetko som im vyložila a poprosila som pána farára, či by Mirka nenavštívil a neposlúžil mu. „*No, niečo už poobede mám, ale pokúsím sa,*“ poškrabal sa pán farár po hlave. A vďaka Bohu, čas si našiel a okolo tretej išiel za manželom. Neskôr nám povedal, že Mirko mu len ruku stískal, opakoval po ňom všetky modlitby, a úplne odovzdal svoj život Bohu. Asi o hodinu po farárovi ho ešte navštívil bratranec so ženou a trochu sa rozprávali. Vtedy ich vraj ešte Mirko utešoval: „*Nebojte sa, bude dobre.*“

Ja som z fary ešte zašla k sestre v Kristu, ktorá nablízku bývala, a spolu sme sa za Mirka asi polhodinu na kolenách modlili. Sestra Rutka dostala od Pána vzácne slovo pre Mirka z Jába 33,14-30. S prekvapením sme sa na seba pozerali, keď sme to čítali – skoro presne to vystihovalo momentálnu Mirkovu situáciu. Dokonca ešte presnejšie, ako sme tušili, lebo – ako sme sa neskôr dozvedeli – práve v tom čase bol už u Mirka náš pán farár – ako ten „**anjel, prostredník, jeden z tisícich, aby zvestoval človeku, čo je preň správne**“ (verš 23). S radosťou a nádejou v srdci sme na konci čítali nádherné zaslúbenie: „**Vtedy sa On zmiluje nad ním a povie: Vykúp ho, aby nezostúpil do jamy; našiel som výkupné. ... Bude sa modliť k Bohu a On mu prejaví priazeň, s plesaním uzrie Jeho tvár...**“ (verše 24.26). Potešené a povzbudené v srdci sme sa rozlúčili. Poďakovala som mojej drahej sestričke za jej vzácny čas, ktorý mne aj Mirkovi tak ochotne zo srdca venovala, a pobrala som sa už veľmi unavená domov.

Doma som však stále cítila, že ešte mám ísť za Mirkom. Bola som síce neskutočne unavená a bolo už po návštevných hodinách, ale keď ma k tomu aj Rutka, aj kamarátka Danka posmeľovali, obliekla som sa a šla. Len som si robila starosti, ako sa k Mirkovi dostanem. Hlavný vchod je už po návštevných hodinách zatvorený. Musí sa ísť cez pohotovosť v suteréne. Ale tam sa nedá prejsť hore na lôžkové oddelenia, lebo na prechodových dverách je guľa. Aj oddelenia sú zavreté a treba tam zvoniť...

Ludia moji, nebudete mi veriť! Keď som do nemocnice asi o pol šiestej večer prišla, všetky dvere boli dokorán! Aj zo suterénu k výťahom, aj na druhom

poschodí na oddelení. Vošla som na oddelenie a pýtam sa sestričky: „*Môžem ísť k manželovi?*“ „*Môžete, a môžete tam byť koľko chcete.*“

Bolo to ako vo sne. Prešla som chodbou, prišla na izbu – tam nikto, iba manžel. Spolupacient pozeral na chodbe televíziu. Manžel ma už nevnímal. Pozeral do stropu a ťažko dýchal. Klakla som si k nemu, chytila ho za ruku a začala som sa modliť. Najprv „**Otče náš**“, potom ešte svojimi slovami. Pamätám si dodnes časť tej modlitby:

„*Otecko nebeský, prichádzame pred Tvoj trón ako manželia. Prosím, odpusť nám naše hriechy a očisti nás svätou krvou Pána Ježiša Krista.*“

Po celý ten čas som v izbe vnímala neuveriteľný Boží pokoj. Len keď som nakoniec povedala: „*Pane Ježišu, buď naším Pánom a Spasiteľom.*“, Mirkovo ochrnuté telo sa celé jemne zatriaslo.

Prekvapilo ma to, ale stále som tam vnímala úžasný Boží pokoj, tak som vedela, že to nebolo nič zlé. Syn Mirko to neskôr okomentoval: „*To padla posledná bariéra.*“ Asi mal pravdu. Neskôr mi nezávisle od seba dvaja ľudia, ktorých si veľmi vážim a viem, že nepovedia len tak hocičo, povedali, že im Boh ukázal, že Mirko je skutočne v nebi u Pána Ježiša.

O pár minút po zatrasení zrazu Mirkov ťažký dych ustal. Tušila som, že asi odišiel. Alebo sa mu len uľavilo? V momente, keď som si to chcela overiť, zazvonil mobil. Pustila som Mirkovu ruku, aby som prijala hovor. Volal syn z Bruselu: „*Mami, mám prísť?*“ Pozrela som na Mirka: „*Príď,*“ povedala som.

Keď som zavolala lekárku, už iba potvrdila, že manžel skutočne tichulinko, nenápadne odišiel z tohto sveta do večnosti. Bolo presne šesť hodín večer.

Záhadou mi je dodnes, ako mohol syn zavolať presne v momente otcovej smrti. Jedna z možností je, okrem toho, že sme všetci veľmi intenzívne prežívali Mirkovu chorobu a modlili sa za neho, že mu to v tej chvíli Boh dal na srdce, aby mi zavolať, aby som musela pustiť manželovu ruku, aby mohol odísť (možno, kým som ho držala za ruku, nemohol?). Nevieam.

Ďalšou záhadou bolo, že dcéra, ktorá sa celý ten deň cítila veľmi zle, okolo osemnástej hodiny sa začala triasť a potom zrazu pocítila veľkú úľavu. Čudné je, že bola doma sama vo svojej izbe a vôbec nevedela, čo sa deje v nemocnici a že manžel práve vtedy dokonala.

Boli oni inak s manželom také spriaznené duše a veľmi si rozumeli. Hovorí sa, že dcéry sú po otcoch a otcovia majú na dcéry špeciálnu slabosť. U nás to bolo asi na n-tú. Navyše mali aj veľmi podobnú povahu.

So synom si tiež veľmi rozumeli a neraz spolu viedli dlhé odborné aj menej odborné debaty. Ale to bol zase trochu iný vzťah – taký „chlapský“. Ale rovnako rúcnny.

Mirko veľmi miloval obe svoje deti a aj oni jeho. Okrem toho, že bol veľmi dobrý a múdry človek, bol aj veľmi dobrý a múdry otec a nikdy nerobil medzi deťmi rozdiely.

Mal on vôbec takú starostlivú otcovskú povahu a široké otcovské srdce. Viem, že neraz aj študentov otcovsky napomínal a posmeľoval a nejednému dopomohol pozbierať posledné sily, aby včas a úspešne dokončili štúdiá. Keď sa sťažovali, že niečo sa nedá stihnúť, vtipne poznamenal: „*Ako to, že to nemôžete stihnúť. Veď deň má dvadsaťštyri hodín a ešte aj noc!*“ Nuž tak potom už nemali žiadnu výhovorku.

Čo som si na Mirkovi najviac vážila, bola jeho láskavá nesebecká, ale aj pevná povaha. Vždy bol ochotný druhým pomôcť, a hoci aj o polnoci naštartovať auto, ak bolo treba niekomu poslúžiť v ťažkej situácii. Keď niečo sľúbil, človek sa na neho mohol stopercentne spoľahnúť, že to aj dodrží. Nepamätám sa, že by niekedy hovoril, že niečo on chce alebo potrebuje, alebo že by sa na niečo sťažoval, alebo že by na niekoho povedal niečo zlé. Nikdy ľudí neohováral a ak nemohol pomôcť, nikdy nikomu vedome neuškodil.

A za čo som Bohu veľmi vďačná je aj to, že mi dal manžela, ktorý nikdy neriešil konflikty krikom a hnevom! Skôr zmĺkol a ja som z neho musela doslova páčiť, čo mu je. Ale keď som to „vypáčila“ a ospravedlnila sa, Mirkova reakcia bola: „*Nič nebolo.*“. Všetko bolo zmazané a zase sa u nás rozjasnilo. Niekedy s úsmevom tvrdím, že s Mirkom sa nedalo ani pohádať (čo mi niekedy aj trochu vadilo).

Keby som to mohla stručne zhrnúť, tak by som Mirka charakterizovala ako skutočne dospelého zrelého muža – dokonale nesebeckého a maximálne zodpovedného. Hovorí sa totiž, že najsebeckejšie stvorenia sú malé bábätká – svet sa točí len okolo nich, je to samé daj, mne, ja, ja, ja chcem... A o zodpovednosti sa u nich samozrejme ešte vôbec nedá hovoriť. Postupne však, ako rastú a dospievajú, zisťujú, že sú aj iní ľudia okolo nich, a postupne sa učia aj zodpovednosti za svoje konanie, a tak vyrastajú z detských plienok a zo svojho sebeckého mikrosвета do sveta dospelosti, kde už oni dokážu druhým dávať a slúžiť a prebrať zodpovednosť nielen za seba ale aj za druhých. A takúto „dospelosť“ môj manžel Mirko podľa mňa dosiahol v plnej miere.

A ešte k tomu by som pridala u Mirka aj ďalší – vyšší rozmer, ktorý je akoby drahokamom na krásnej korune jeho života – rozmer Božej lásky, ktorú získal v posledných chvíľach života. S deťmi sa z toho veľmi tešíme a pomáha nám to prekonať smútok z rozlúčenia, lebo veríme, že sme sa s ním nerozlúčili navždy, ale ešte sa raz spolu stretne v Božom prekrásnom kráľovstve, kde už plaču, ani bolesti, ani chorôb nebude, a náš dobrý nebeský Otec nám zotrie každú slzu z našich očí.

Spomenula som si ešte na jednu vec, čo asi Mirkovi tiež pomohla. Raz som mu povedala, po mnohých modlitbách, kde som prosila o radu, ako mu môžem pomôcť, keďže nemal záujem hovoriť o Božích veciach: „*Keď ti bude najťažšie, len povedz trikrát: ‚Ježiš, Ježiš, Ježiš.‘*“ „*A ešte povedz: ‚Pomôž mi, prosím,‘*“ doplnila dcéra. Neskôr ho vraj počula, ako si tieto slová občas šepkal. A keď prežíval to, čo ho tak veľmi vydesilo, predpokladám, že to nielen šepkal... A tak u Mirka zapôsobilo aj Slovo:

„Ak ústami vyznávaš Pána Ježiša a v srdci veríš, že Ho Boh vzkriesil z mŕtvych, budeš spasený; lebo srdcom veríme na spravodlivosť a ústami vyznávame na spasenie. ... Každý človek totiž, ktorý by vzýval meno Pánovo, bude spasený“ (R 10,9-10.13).

Inak, chcem sa aj touto cestou ešte raz z celého srdca poďakovať všetkým vytrvalým modlitebníkom, ktorí sa mesiace modlili za Mirka aj za nás, a to nielen na Slovensku, ale aj v iných krajinách. Všetkým, ktorí v ťažkých časoch manželovej choroby, ale aj po

jeho odchode stáli pri nás a pomáhali nám zvládnuť mnohé neľahké situácie. Dodnes mám zapísané mnohé slová útechy a povzbudení, ktoré sme dostali, a pri ich čítaní ani dnes moje oči nezostanú suché.

Ale najväčšia vďaka patrí nášmu nebeskému Otcovi, Jeho Synovi – nášmu Pánovi Ježišovi Kristovi a drahému Duchu Svätému za Jeho veľkú milosť a trpezlivosť, že napriek našej spurnosti a hriešnosti to s nami nevzdáva, nezavrhuje nás a neustále si nás priťahuje za povrazy lásky, aby sme sa raz aj my mohli radovať v prekrásnom nebeskom kráľovstve. Ďakujem Bohu, že sa aj v mojej rodine napĺňa slovo z Biblie, ktoré som dostala krátko po mojom obrátení sa asi v roku 1996:

„Ver v Pána Ježiša a budeš spasený ty aj tvoj dom“ (Sk 16,31).

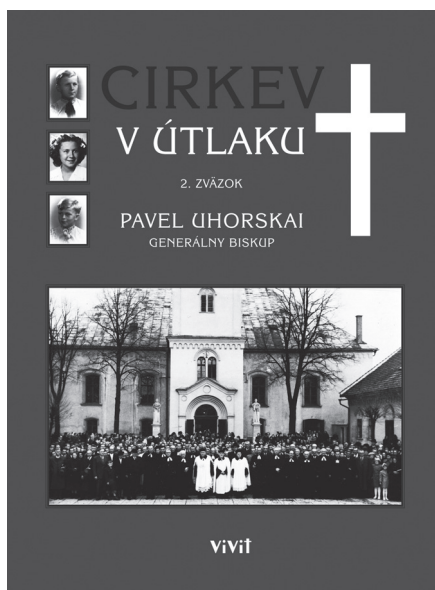
Posilou mi je aj môj konfirmačný veršik, ktorý je zároveň aj ukazovateľom cesty do nebeského kráľovstva: *Ježiš povedal: „Ja som cesta i pravda i život. Nik neprichádza k Otcovi, ak len nie skrze mňa“* (J 14,6).

Moja modlitba: *Drahý Pán Ježiš, ďakujem Ti z celého srdca, že si prišiel na našu zem, aby si ma Svojou obeťou na kríži vykúpil z moci pekla a smrti a zmyl moje hriechy. Odpusť mi, prosím, všetky moje hriechy – vedomé aj nevedomé, očisti ma Svojou svätou krvou od každej nepravosti a urob ma Božím dieťaťom. Buď, prosím, aj mojím Pánom a Spasiteľom, veď a ochraňuj ma a nakoniec dovedď do Svojho prekrásneho kráľovstva ako čisté Božie dieťa. Amen*

Viera Mariašová

ODKAZY VEDENIA MoS

1 Prosíme o modlitby pri príprave jubilejnej **30. konferencie MoS**, ktorá bude 22.-24.3.2019 v **Liptovskom Hrádku**. Podrobné informácie o mieste, téme aj prednášajúcich Vám prinesieme v najbližšom čísle nášho časopisu MoSt, ktorý kvôli tomu vyjde v skoršom termíne. Modlite sa za prednášateľov a hlavne za Božiu priazeň a jasné vedenie Duchom Svätým. Ďakujeme.

2 S pomocou Pánovou sme vydali II. zväzok **Cirkev v útlaku** – (Pavel Uhorskai a Viola Fronková) – dokumenty utrpenia a odvážnej služby ďalších 18 predstaviteľov ECAV počas rokov komunistickej nadvlády, 304 strán, 12,00€. Objednávky vo ViViT-e.

3 **Prihlášky, zmeny adries, či odhlásenia tých, ktorí už nie sú členmi**, hláste odteraz už Luboslavovi Beňovi – hospodárovi MoS ECAV – teda už nie Mikulášovi Liptákovi do Kežmarku.

4 **Príspevky** (vo výške 7,- € na člena a 4,- € na nečlena/sympatizanta/odberateľa MoSta) treba posilať na náš účet: Modlitebné spoločenstvo ECAV, Palisády 46, 811 06 Bratislava 2; IBAN: SK31 0900 0000 0001 8266 7032. **V prípade hromadných platieb treba poslať menoslov platiteľov Luboslavovi Beňovi** – hospodárovi MoS ECAV – najlepšie mailom (ecav@rankovce.sk), prípadne poštou na Cirkevný zbor ECAV, 04445 Rankovce.

5 Do **Nového občianskeho roka 2019** prajeme všetkým našim členom i čitateľom tohto nášho MoSt-a požehnanie nášho nebeského Pána, aby sme všetci počas neho boli jasným svetlom tomuto svetu a slanou soľou tejto zemi!

Vydáva: Modlitebné spoločenstvo ECAV v SR; **Vedúci MoS:** Stanislav Kocka, CZ ECAV Košice, Mlynská 23, 040 01 Košice, stano.kocka@gmail.com; **Zostavil:** M.Lipták; ViViT s.r.o., Hviezdoslavova 18, 060 01 Kežmarok, tel/fax 052/452 5361, e-mail: vivit@vivit.sk
Grafická úprava: Jana Nemcová; **Tlač a spracovanie:** Alfaprint, Martin